Nr. 16

NUMĂRUL 2 AUGUST DIN 1943

Signal

Un francez din anul 1943

Căpitanul Dupuis, a participat la războaele 1914 18 şi 1939 40, participant la Liga Voluntarilor Francez, luptător în Tunisia, purtător al „Croix de guerre legionnaire avec palmes", posesorul Crucii de Fier, ofiţer al legiunei de onoare

Belgia 3 lr. / Boemia-Moravia 4 kr. / Bulgaria 8 leva / Croaţia 10 kuna / Danemarca 50 Öre / Elveţia 55 rape / Finlanda 4,50 mk / Franţa 5 fr. / Grecia 150 dr. / Italia 3 lire
Norvegia 50 ore / Portugalia 2 esc. / România 25 lei / Serbia 10 dinari / Slovacia 3 ks. / Spania 1,50 pes. / Suedia 55 öre / Turcia 20 curuşi / Ţările de Jos 20 centime / Ungaria 40 filleri
Stiria Inferioară, Ţările de Est 40 Pfg.

NUMĂRUL 2
DIN AUGUST
Nr. 16/1943

SIGNAL

DIN SUMAR:

Războiul ca luptă mondială pagina

Pentru patria lor. Voluntarii Răsăritului de Gisela her Wirsing 3

Contribuția Bulgariei. Combaterea bandelor 9

Ce se petrece în poziția 3? Poziție sovietică privită prin teleobiectiv 14

Arta nobilă de a mânui tunurile Într'o școală de artilerie 19

Aspectul nou al lumii — Viitorul Europei noui

Forul. Congresul ziariștilor la Viena 25

Cum trăim

Femeea medic veterinar. O ocupație rară 32

Cu ocazia unui nou film. Prolog groaznic 33

Din viața economică. Opt articole de ziar și ce se ascunde după ele 36

COPYRIGHT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

LA BĂTĂLIA PE CELE ȘAPTE MĂRI

BILANȚUL

PIERDERILOR DE TONAJ ANGLO-AMERICANE

Vase scufundate în T.R.

Raport din No 14:	31.695.200.-
de către marina de război germană	149.000.-
de către Italia	114.000.-
de către Japonia (submarine)	15.000.-
În total de la începutul războiului:	32.047.200.-

Bose printre indieni

Subhas Chandra Bose, fostul președinte al Congresului Național Pan-Indian, care în 1941 a vizitat Germania se află atualmente printre indieni. Revista „Signal" face un reportaj asupra convorbirilor avute cu Bose înainte de marea sa călătorie din Europa spre Japonia

Acum câteva luni când am văzut pentru ultima oară pe Subhas Chandra Bose în casa pe care a locuit-o în timpul șederii sale în Germania, d-sa m-a dus în fața unei mari hărți, pe care se vedea India ca parte centrală a dublului continent europeano-asiatic. El vorbea cu mult interes despre viitorul țării și planurile sale pe care le avea în legătură cu călătoria sa la Tokio, după ce își îndeplinise misiunea în Germania și Italia. Americanii făcuseră pe acea vreme primele încercări de a înlătura în India ca și aiurea influența britanică, prin acapararea unor poziții importante uzând de mijloacele forței sale economice. Bose care urmărise zilnic și cu deamănuntul informațiunile asupra evoluției mondiale, mi-a vorbit în mod ironic despre aceste noui tendințe americane.

In Ianuarie 1941 când a scăpat de poliția britanico-indiană, câțiva dintre conducătorii indieni l-au sfătuit să se adreseze Statelor Unite. Bose a știut însă de pe atunci că el nu se poate aștepta de acolo la un ajutor serios. In momentul în care era gata de a pleca spre Orientul Indepărtat, părerea sa asupra situației mondiale s'a confirmat în totul. Incă din anii 1938—1939 pe când el era președintele Congresului National Pan-Indian, cel mai mare post care se poate ocupa în India, ajunsese la convingerea că politica compromisului și limitarea la rezistența pasivă, pe care Gandhi o practică timp de peste două decenii, nu mai poate fi continuată cu succes decât foarte greu. El s'a hotărât pentru lupta activă. Acesta a fost programul pe care l-a expus el la Berlin, Roma și acum la Tokio.

Prin aparitia lui Subhas Chandra Bose, problema indiană care mocnește, a intrat într'o nouă fază. Ghandi însăși a declarat, în repetate rânduri, că activitatea vieții sale constă în a fi marele dascăl și educator al poporului său. Scopul urmărit de Ghandi era de a crea mai întâi un strat social, cât mai mare, care va fi capabil să înfăptuiască redeșteptarea politică a poporului indian și să-l conducă în lupta pentru libertate. Bose este de părere că această problemă este rezolvată în punctele sale esențiale și că India nu trebuie să se mai ocupe de ea, dacă nu vrea să mai rămâe și mai departe un obiect de exploatare lipsit de voință timp de alte decenii ce nu se pot prevedea. Se prea poate că această convingere a lui Bose s'a format cu atâta claritate, de oarece după captivitatea sa, care a durat din Octombrie 1924 până în Mai 1927, el a fost acel conducător indian, care a recunoscut pentru prima oară că problema indiană este, mai înainte de toate, o problemă socială. Atât în calitatea sa de președinte al congresului sindicatelor pan-indiene unde a funcționat în anul 1929, precum și mai târziu, ca primar general al orașului Calcuta, Bose a cunoscut mizeria maselor indiene, care nu putea fi ameliorată prin metoda administrativă britanică. El a recunoscut că această metodă administrativă este, punctul de plecare hotărâtor, pe care trebuie să se bazeze lupta de neatârnare a nouei grupe de conducători indieni, după cum ea a servit, dintr'un alt punct de vedere, drept unealtă principală a politicei de dominație britanică.

Ca președinte al congresului unde a funcționat în anul izbucnirii războiului, Bose a trebuit să recunoască că armele, cu care mișcarea indiană de neatârnare a luptat până acum s'au învechit încetul cu încetul. El a înființat atunci „Blocul înainte" care este partidul său.

In timpul șederii sale în Germania, Bose ne-a afirmat, în repetate rânduri, că înființarea acestui partid nu se îndreaptă contra lui Ghandi. Pentru fiecare dintre conducătorii indieni care întruchipează marea idee generală indiană, Ghandi este cu mult superior tacticei și divergențelor de păreri la ordinea zilei. Bose crede însă că acei membri ai mișcării de neatârnare indiene, cari ca urmare a educației și originei lor, au fost sufletește de partea preponderenței britanice, nu mai pot face acum nimic de seamă pentru poporul său. Demnitatea naturală cu care el demonstrează concepțiile sale, nu poate să nu impresioneze pe cineva care a venit în contact cu Bose și a ascultat părerea sa asupra viitorului Indiei și conformația viitoare a lumii. După audiențele sale la Hitler, Mussolini și discuțiile avute cu Ribbentrop, Bose s'a consfătuit în Tokio, cu generalul Tojo și ceilalți conducători japonezi, asupra aplicării programului, său punându-l de acord cu intențiile japoneze. Aceasta s'a întâmplat după terminarea celei de a doua faze a luptei pentru Birmania, cu care ocazie armata japoneză ajunsese până aproape de granița Indiilor-Englezc. Bose a întâlnit în Asia de Răsărit, milioane de indieni cari se află pe teritoriile de sub influența japoneză. Aceștia s'au supus cu entuziasm conducerii sale. Programul lui Bose nu conține manifestații teoretice, ci chestiuni concrete și importante, cari pot face curând legătura dintre Bengalia, mica sa provincie de baștină și Calcuta, capitala Indiei. Când m-am despărțit de Bose el a adăugat: „sper că într'o zi vom putea continua discuțiunile noastre la Calcuta sau Bombay. Atunci nu va trebui să bateți la poarta închisorii".

G. W.

Pentru patria lor

Voluntari din armata rusă de eliberare depun jurământul. Semnele lor distinctive alese de ei înșiși, căciula cazăcească, sabia încinsă în cruce și nagaica cu potcoava sunt simbolul vieții lor războinice. Revista „Signal" începe în pagina următoare primul ei mare reportaj despre istoria și motivele înființării acestor unități băștinașe care luptă în Răsărit

Voluntarii Răsăritului

Dela începutul primei ierni de război în Răsărit, s'au format peste tot unități băștinașe. Intretimp ele au devenit o parte substanțială a luptei pe care o dă armata germană și aliații ei. Insemnătatea, importanța și ținta lor au fost considerate adeseori ca un secret german straniu. Revista noastră spune pe față de ce unități este vorba, de ce și pentru ce luptă ele

La luptele grele din sectorul central al frontului de Răsărit în iarna 1941—1942, batalionul locot. colonelului H. a fost izolat și încercuit de o divizie rusă. Batalionul german nu dispunea nici măcar de efectivul său complet. El a rezistat totuși în fața unei forțe superioare de aproximativ trei divizii, din Ianuarie 1942, până în Aprilie 1942, într'o poziție încercuită, până în cele din urmă a putut fi despresurat. Dintre numeroasele fapte admirabile întâmplate în acea primă iarnă din Răsărit, aceasta a fost cea mai extraordinară. Pe lângă medicamentele și conservele aruncate atunci la marginea satului înzăpezit, un avion german a aruncat și o cutință în care se afla Crucea de Cavaler pe care Führerul a acordat-o întretimp locot. colonelului H.

Rușii săi

Câteva luni mai târziu mă aflam la postul de comandă al batalionului acestui ofițer excelent. Sosise vara. Șezdeam pe băncile de scânduri cioplite, în fața cazematei. Locot. colonelul povestea de lunile îngrozitoare ale iernii. In timpul acesta o fată, o rusoaică, ne aduce o cană de cafea ferbinte. „Vedeți pe Maruşa aceasta", spunea colonelul H. „Ea a mers, împreună cu alții din sat, după comandamentul batalionului nostru în noua sa poziție. Ea ne-a declarat că ne-ar urma și mai departe chiar dacă am alunga-o. Ea vrea să rămână lângă comandamentul batalionului atât timp cât stăm în Rusia."

M'am mirat, firește, de acest devotament; mai ales că locot. colonelul ne povestise înainte, că în lunile de încercuire, în cele trei sate pe care batalionul le mai ocupa la sfârșit, locuitorii abia au mai avut ce mânca.

„Nu vă mirați", spunea locot. colonelul H., „toți rușii acestia au o oarecare parte de merit. Ei au ajutat ca batalionul nostru să reziste împotriva acestei puteri covârșitoare, astfel că situația, care în aparență era disperată, a fost totuși în cununată de succes." A ieșit la iveală, că în timpul acestor luni de încercuire, numeroșii prizonieri pe care batalionul îi putea aduce mereu în poziția sa expusă și care la început au cauzat comandantului mari griji, fiindcă ei măreau numărul mâncătorilor, nu erau nici o povară, ci, dimpotrivă, un mare ajutor. Parte din ei au luptat benevol în rândurile destul de rărite ale soldaților germani din acel batalion, parte au adus servicii importante și aproape indispensabile.

Când locot. colonelul H. a fost eliberat din situația sa critică, el a avut grijă ca rușii „săi" să nu mai fie transportați într'un oarecare mare lagăr de prizonieri. Ei au rămas lângă trupă ca serviciu de ordine și organizație de pază proprie. Când am vizitat pe locot. colonelul H. ei formau deja o companie de ruși independentă, sub comanda unui locotenent german și a unui soblocotenent cazac. Cine se duce anul acesta pe frontul de Răsărit, va vedea atât pe front, cât și în teritoriile dinapoi, numeroase unități compuse din voluntari localnici. După iarna aspră 1941—1942 ele au luat ființă în diferite variațiuni, după necesitățile unităților de pe front. Multe din aceste unități băștinașe au fost întâi mai mult companii de lucru. In curând multe din ele au trecut însă alături de soldatul german, cu arma în mână și au luptat contra Sovietelor. Mai târziu am văzut în Sud un regiment de cazaci în formație, care, oricât ar părea de surprinzător, dădea impresia că el continua, dintr'odată, vechea tradiție a regimentelor de cazaci de odinioară, cu toate că nu aveau nici un singur ofițer din vremea țarilor. In alte părți am văzut atât companii ucrainene, cât și tătari și usbeci sau, ca la locotenent-colonelul H., ruși adevărați.

Voluntari

La început ei purtau semnele speciale ale diferitelor divizii și corpuri pe lângă care au fost înființate. Mai târziu s'a introdus un semn distinctiv general al voluntarilor din Răsărit. Führerul le-a acordat o decorație specială pentru acte de bravură. Unitățile băștinașe primesc acum o formă de organizație unitară. Ofițerii voluntarilor au cucerit ranguri de comandă la

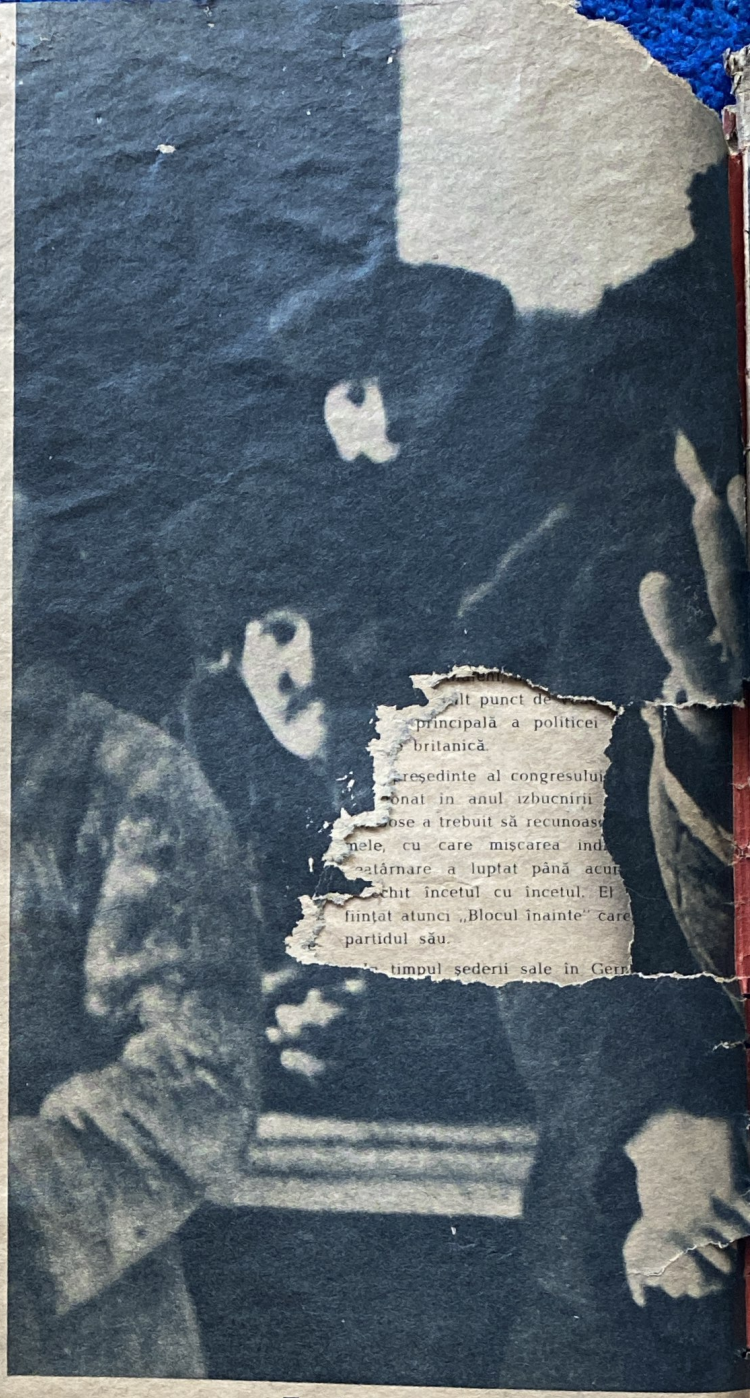

„Fatiș, unde-i fratele tău?"

aceste trupe după capacitatea, destoinicia și bravura dovedită în fața inamicului. Doi ani după începutul campaniei din Răsărit s'a ajuns acolo, că voluntarii din ținurile de Răsărit se prezintă în număr din ce în ce mai mare, trecând ca formațiuni militare de partea germanilor și a aliaților lor. Lupta activă a Răsăritului contra bolșevismului a început.

Nu-i de mirare că aceste unități din Răsărit au provocat întâi uimire. Numai cel care a asistat la nașterea și formarea lor în mijlocul evenimentelor covârșitoare ce s'au petrecut în acești doi ani în Răsărit, numai acela își poate da seama cât de naturală este de fapt formarea acestor unități din Răsărit. Ele nu sunt altceva decât rezultatul marei revoluții, pe care acești doi ani au reprezentat-o pentru întregul spațiu din Răsărit. Aceasta este anume impresia cea mai substanțială pe care o primește astăzi cineva în Răsărit. Războiul a provocat acolo o neîntreruptă răsturnare. Această răsturnare este, firește, un eveniment care se manifestă întâi mai încet spre exterior. Zace în firea naturei din Răsărit, că acolo nimic nu se întâmplă în grabă. Acolo domnesc alte măsuri de timp, alte noțiuni, alte dimensiuni, alți oameni. Rezultatul este limpede în orice caz: dela înființarea unităților din Răsărit, ruși, ucraineni, cazaci, turchestani, tătari și alții luptă ca voluntari contra armatelor sovietice. Ar fi posibil oare ca ei să fie siliți la aceasta? Nu, desigur! Deoarece orice armă ce s'ar da în mâna unei astfel de unități care ar fi constrânsă la luptă, s'ar putea întoarce prea repede contra soldaților germani și aliaților lor. De aceia nici adversarii Germaniei n'au făcut până acum nici o tentativă de a considera unitățile de voluntari din Răsărit ca o orgranizație impusă prin constrângere. Este la mintea tuturor că aceasta ar contrazice cele mai pri-

Reporterul revistei noastre a sosit într'un sat de tătari, tocmai când unul din șefii acestui popor îi chema, după obiceiul vechi, la luptă sfântă împotriva asasinilor părinților, rudelor și fraților lor. Fețele participanților oglindesc seriozitatea momentului. În darea sa de seamă alăturată, d. Giselher Wirsing ne dă încă alte amănunte despre această scenă, care ne arată dintr'odată cauzele mișcării voluntarilor

mitive măsuri de siguranță militară. De ce s'au luptat așadar prizonierii locotenent-colonelului H., benevol alături de el, încă din iarna 1941—1942? De ce pe frontul de Răsărit sporește mereu, zi de zi, numărul fugarilor, care îndată ce ajung în rândurile germane, se prezintă de bună voie la unitățile băștinașe? Cu un cuvânt, de ce se întorc acești voluntari ai Răsăritului împotriva armatelor lui Stalin?

De ce?

Răspunsul nostru este, pe cât de scurt, pe atât de precis: fiindcă ei își iubesc țara. Fiindcă după 25 de ani de asuprire, de robie și înjosire ei s'au hotărât să lupte pentru viitorul lor, pentru copii și poporul lor. Acesta este adevărul adevărat. Nu este nici un secret. Nimeni din cei care au văzut cu ochii lor proprii suferințele oamenilor din Răsărit nu se mai miră de aceasta. Ar fi fost de mirare poate, dacă nu s'ar fi format astfel de unități de voluntari. Toate acestea contrazic însă categoric acea basma patriotică cu care Stalin încearcă, de câtva timp decând îi merge rău, să camufleze bolșevismul. Dacă soldații armatei roșii ar fi într'adevăr convinși, fiecare din ei în parte, că Stalin este cel care apără patria lor, atunci în orice caz n'ar mai exista în Răsărit unități compuse din mii și mii de locuitori ai țării. Omul din Răsărit reacționează exact la toate nuanțele. Mai ales țăranul, acest mujic atât de disprețuit de sistemul bolșevic, știe prea bine unde îl așteaptă un viitor mai bun. Pentru aceasta vrea să lupte el.

Pe fotografia de sus pe pagina aceasta, reporterul nostru arată pe un tătar, în clipa când acesta vorbește compatrioților săi despre rostul unei unități de tătari organizată acum. Mica sa cuvântare culmină în întrebarea înfiorătoare: „Fatiș, unde-i fratele tău?"

Fatiș ascultă întrebarea și îngălbenește. El știe că fratele său, care avea o mică curte țărănească în Crimeea a fost deportat în Siberia, că acolo s'a chinuit cinci ani în frig și ghețuri în pădurile seculare și că la urmă n'a mai venit dela el nici o scrisoare. Până când mai târziu Fatiș a primit știrea, printr'un alt condamnat la muncă silnică, despre moartea jalnică a fratelui său. Și Fatiș mai știe că și cumnatul său a avut aceiași soartă. Cumnatul său poseda odată pe Marea Neagră un vas de pescari pe care-l moștenise dela tatăl său. În anul 1930 a apărt însă o comisie care a confiscat vasul și a comunicat cumnatului lui Fatiș, că el este de acum înainte membru al colectivei de pescari și are să-și câștige existența sa ca lucrător pe un vapor de pescari. De atunci sora lui Fatiș a început să îndure mizerie. Cumnatul său, care odinioară ducea legume frumoase din Crimeea la Novorosisk și le vindea acolo, întorcându-se apoi cu mărfuri aduse din portul de pe Marea Neagră, nu mai primea pentru munca sa ca lucrător în colectiva de pescărie nici cât era neapărat necesar pentru întreținerea sa și a celor cinci copii ai săi. Într'o zi i s'a dat de știre că a fost mutat la flota de pescuit din Siberia orientală. A doua zi dimineața el a și trebuit să plece în călătoria nesfârștită spre peninsula Camciatca. Femeia și copii au rămas pe loc. Sora lui Fatiș n'a mai auzit niciodată nimic despre el. La toate acestea se gândește Fatiș în clipa când tătarul unității de voluntari l-a întrebat de fratele său și se gândește însfârșit și la soarta sa proprie. Se mai vede încăodată în stepa mongolă unde a fost trimis într'o zi, când s'a dat de știre tătarilor din Crimeea, că mulți din ei vor pleca acum la marginea Deșertului Gobi, în Asia Centrală, spre a forma acolo o colec-

Frontul rușilor contra Sovietismului

Noua unitate de voluntari ruși a terminat instrucția sa. Uniformele se potrivesc, armele sunt cunoscute. Acum ei s'au adunat la inspecție înainte de depunerea jurământului

Un brav: *Voluntar rus cu insigna de asalt germană pentru trei atacuri la baionetă*

Un voluntar rus care poartă pe piept distincția de asalt germană și în butonieră panglicele medaliei germane de Răsărit și medalia rusească de vitejie clasa II-a

Câteva minute după împărțirea decorațiilor: Un voluntar rus mândru pe medalia rusească de vitejie clasa a II-a, cu steaua de bronz, instituită de Führer

El a fost rănit: voluntarii ruși primesc tot ca și soldații germani, după numărul și gravitatea rănei, semnul distinctiv al răniților germani, în negru, în argint sau în aur

tivă în serviciul pregătirilor de război ale armatei roșii contra Japoniei și Manciucuoului. Aceasta s'a întâmplat în 1934. Fatiș vede încăodată tremul mizeriei care a pornit atunci din Crimeea într'o dimineață de Octombrie. Săptămâni întregi pe tren, întâi prin Ucraina, apoi prin Siberia, aproape fără mâncare, supravegheat în permanență de soldați dela NCVD (cum se chema încă de atunci GPU). El vede cum au sosit în Siberia orientală, unde comisarul le-a adus la cunoștință, că din stepa necultivată, peste care bătea vântul de iarnă, aveau să adune încă la toamnă prima recoltă. Fatiș își aduce aminte, cum a trăit aci ani dearândul lipsuri îngrozitoare, într'o regiune unde nu exista nici lemne. Fatiș a crezut atunci că niciodată nu-și va mai revedea patria. Părăsit, abătut, la mii de kilometri departe de soție și copii, fostul țăran Fatiș a devenit o biată creatură mizerabilă. Însfârșit a venit războiul și mobilizarea. După bătălia de încercuire dela Uman, când divizia a fost frântă în mii de bucăți, el a găsit mijlocul de a se întoarce în țara părinților săi, care în curând a fost ocupată apoi de germani. Va șovăi oare Fatiș numai o singură clipă acum, când el își aduce aminte de toate acestea, acum când a sosit însfârșit ziua răsplatei, să se grăbească sub drapelul sub care îl așteaptă un alt viitor mai fericit?

. . . și pentru ce?

Fiecare ofițer german care este însărcinat cu interogatorul prizonierilor și al dezertorilor, a văzut sute și adeseori mii de destine asemănătoare. Acești ofițeri germani și-au făcut în sfârșit din aceste nenumărate mărturisiri, o idee despre soarta obișnuită a omului sovietic, așa cum un observator străin n'ar fi putut-o obține niciodată. Ei au trebuit să constate, cum omul imperiului sovietic lipsit de orice voință era aruncat, încolo și încoace ca un atom și cum i s'a răpit și ultimul rest al lumii sale personale și particulare. Acești ofițeri germani au constatat mai ales, că unul din principiile sovietismului ura să dezrădăcineze pe cât posibil pe oameni și să-i întrebuințeze ca sclavi ai muncii departe de țara lor de origină. Fiecare în parte era făcut inofensiv chiar numai prin faptul că era smuls din legăturile naturale ale satului său, ale familiei și cunoștințelor sale și aruncat undeva pe întinsul nesfârșit al spațiului, unde el nu cunoștea pe nimeni și unde, prin urmare, nu putea întâlni nici o întovărășire comună în vederea unei rezistențe. Acesta a fost și este unul din principiile cele mai importante pe care era construită dominația Sovietelor. Acesta a produs însă și ura profundă care unește acum milioanele popoarelor din Răsărit contra Sovietelor.

Aproape de inamic *Azi unitățile băștinașe luptă pe toate sectoarele frontului de Răsărit. O parte din ei participă și la combaterea partizanilor, unde detașamentele călare, mobile și rapide ale cazacilor se disting în mod deosebit*

Pentru ce luptă ei

Întocmai cum germanii au avut prilejul să cunoască statul sovietic, tot astfel și rușii au cunoscut pe germani. Ei au văzut că vor putea avea din nou tot ceeace poate să pretindă cel mai simplu drept omenesc: casă și curte, familie, câștig, libertate asigurată și vechea tradiție băștinașă ală t de iubită. Și pe când — cu toate condițiile aspre ale războiului — dorul de viață — începe să răsară iar, manifestându-se câteodată prin serbări populare (fotografia jos), oamenii capabili de a purta armele își dau seama că darul libertății noui trebuie cucerit cu lupta proprie și se înscriu în unitățile băștinașe. Plecarea voluntarului (fotografia sus) este astfel totdeauna un eveniment mare pentru comuna sa natală

Ofițerii germani care se află acum de doi ani în Răsărit, au recunoscut de mult, că ucrainenii, cazacii, turchestanii, caucazienii și chiar rușii nu mai vor să fie ceeace au fost siliți să fie sub regimul sovietic. A vrut oare într'adevăr țăranul rus să devină muncitor colectiv? El vrea să fie țăran și să-și aibă proprietatea lui. Aceasta este ținta lui și rostul vieții sale. Orice altceva socotește că este o distrugere a ființei sale proprii.

Acesta este deci fondul pentru formarea unităților băștinașe din Răsărit. Frontul de Răsărit nici nu ar mai putea fi închipuit fără ele, cum milioane de soldați germani și aliați au prilejul să se convingă zilnic. Locul lor e aci și va fi din ce în ce mai mult. Pentru ei această luptă este o reală luptă de eliberare și afară de aceasta un adevărat război de revoluție. Ordinele din ce în ce mai disperate ale comandanților de armate sovietici pentru stăvilirea dezertărilor în anumite sectoare ale frontului, ne arată lămurit ce putere de destrămare exercită formarea unităților băștinașe asupra armatelor sovietice. Ei sunt o dovadă — nu numai pentru simplii soldați ruși, dar și pentru mulți ofițeri, care ieri au servit încă în armata sovietică — că lupta pentru organizarea spațiului din Răsărit și pentru viitorul popoarelor care trăiesc în el, este în acelaș timp și o luptă internă a acestor popoare, prin care Răsăritul trebuie să treacă, dacă el vrea să câștige o formă nouă.

Începuturi

S'a promis țăranilor din teritoriile ocupate în Răsărit proprietatea pământurilor lucrate de ei. Acesta a fost numai un pas pe calea unei noui prefaceri, dar deosebit de important. S'a putut îndrăzni aceasta, după ce unitățile băștinașe au arătat de ani de zile, cu prețul vieții lor și adesea cu o bravură deosebită, ce caracter revoluționar a luat războiul din Răsărit pentru popoarele de acolo. Aci se ivesc poate perspectivele cele mai mari pentru viitor, ce pot fi concepute undeva în viitorul spațiu al Europei. Trebuie să avem numai răbdare și să așteptăm să se coacă recolta semănată acum. Voluntarii Răsăritului care stau astăzi sub arme, sunt desigur numai prevestitorii celor ce se vor petrece odată acolo, când va sosi timpul potrivit. Faptul că ei există, că ei își expun viața, că numărul lor sporește mereu, fără ca organele germane să facă ceva în scopul acesta, sunt semne că armata germană se află pe cale bună în acțiunea sa în teritoriul din Răsărit. Ceeace începe să se formeze aci — aproape încă neobservat — este unul din evenimentele cele mai mari ale istoriei europene.

→

Contribuția Bulgariei la lupta pentru ordinea nouă. *Pornite din centre de rezistență solide (vezi fotografia), divizii bulgare active au curățit sistematic părțile teritoriului bântuit de bandiți, pacificând țara*

Insulele Asociației
Insulele Fenix
Insulele Cook
Insulele Samoeze
Insulele Fidji
Nouile Hebride
Insulele Solomon
Noua Caledonie
Arhipelagul Bismarck
NOUA ZEELANDA
NOUA GUINEE
AUSTRALIA
1
2
3
5
6
7
8
9
10

Comandorul Weyher, *ofițer activ în marina de război germană, în vârstă de 42 ani, a fost comandantul crucișătorului auxiliar „Orion". Acest crucișător auxiliar era un fost vas de comerț transformat și echipat cu tunuri și tuburi de lansat torpile. „Orion" avusese misiunea de a purta război comercial în apele transoceanice, în cadrul dreptului internațional de război*

112.000 MILE MARINE

După 510 zile de campanie crucișătorul auxiliar „Orion" s'a întors în patrie. Revista „Signal" ne povestește această ispravă ostășească și marinărească

Zona de operațiuni a „Orionului" în mările Sudului. *Crucișătorul auxiliar german „Orion" a străbătut luni dearândul căile de navigație anglo-americane din Pacificul de Sud. El a așezat mine în fața posturilor inamice, a bombardat cu artileria sa depozitele de fosfați și de petrol engleze și australiene, a distrus instalații de război ce se aflau gata a fi transportate. Acest „Nazi-Raider" misterios atât de căutat, zi și noapte, de vasele de război, apărea însă totdeauna în mod surprinzător, ataca traficul de aprovizionare al inamicului și îl silea să formeze convoaie. În afară de aceasta el a sustras de pe alte teatre de război numeroase forțe combatante navale și aeriene, care au fost trimise în căutarea lui. În călătoriile sale făcute în zig-zag-uri, „Orion" a scufundat, numai în această zonă maritimă, zece vase navigând în serviciul britanic sau american, ale căror locuri de scufundare au fost notate pe harta alăturată: **1.** Vaporul „Helmwood", 2156 tone registru. Încărcătură: marfă pentru Anglia. **2.** Motonava-frigorifer „Rangitane", 16.712 tone registru, cu o încărcătură de 14.000 tone (mai ales carne congelată, brânză, unt) în drum spre Anglia via Panama. **3.** Motonava „Triasic", 6.032 tone registru. Încărcătură: fosfați. (Fosfații servesc la fabricarea muniților.) **4.** Motonava „Triadic", 6.378 tone registru. Încărcătura: fosfați. **5.** Vaporul „Komata" 3.900 tone reg. Încărcătura: fosfați. **6.** Motonava „Rangwood", 7.203 tone reg. vas special pentru mărfuri deosebit de grele, ca locomotive și vehicole pentru porturi. **7.** Vaporul „Tropic Sea", 5.781 tone reg. cu 8.801 tone grâu australian pentru Anglia. **8.** Vaporul „Triona", 4.413 tone reg. Încărcătura: mărfuri și produse alimentare pentru Anglia. **9.** Vaporul „Notou" 2.489 tone reg. cu 3.602 tone cărbuni. **10.** Vaporul „Turakina", 9.691 tone reg. cu 4.000 tone plumb, 1.500 tone grâu, 700 tone lână, fructe și mărfuri diferite (încărcătura totală vr'o 8.000 tone) în drum spre Anglia.*

Prima furtună. *Îndată după plecare, „Orion" a fost surprins de un uragan, care a clătinat încărcătura sa primejdioasă, de câteva sute de mine. Dar cum spunea comandorul: „bunul Dumnezeu ne-a ajutat" și după câteva ore de muncă încordată, echipajul a înlăturat primejdia*

În atolul din Pacific. *În timp ce avionul de bord asigură vasul împotriva unor surprinderi inamice, „Orion" se află în lagună, pe apă liniștită. O parte a echipajului s'a dus pe uscat, ca să aducă pe bord apă proaspătă și fructe bogate în vitamine*

Decorațiile au fost uitate. *La toate s'au gândit înainte de plecare, afară de decorațiile de război. După succesele obținute curând în războiul maritim, „Crucile de Fier" și celelalte distincții au fost fabricate în atelierul de fierărie al bordului*

Au navigat în serviciul Angliei. *Echipajele vaselor scufundate și pasagerii vapoarelor inamice capturate au fost, bineînțeles, separate, după europeni și indigeni, femei și bărbați. Când în apropiere nu se afla nici un vas inamic, ei aveau voie să stea la aer liber, pe punte*

Revedere neașteptată. *Căpitanul german (la dreapta) fusese trimis în patrie de comandant, cu un vas capturat. Acum, după 8 luni, pe un vas de aprovizionare cu carburanți, și alimente și muniție nouă, el se întâlnește iar cu „Orion"*

Debarcați pe uscat. *Femeile și copiii de pe vasele inamice capturate au fost debarcați pe una din insulele din jurul Noului Guinee. Li s'au dat din belșug alimente și apă de băut. Din radiogramele interceptate de „Orion" s'a constatat că încă după 24 de ore ei au fost îmbarcați de un vapor englez care fusese avertizat*

Cabaret de bord

„Ca amintire". *Fotografia acestei frumoase a fost luată încă sub antena vaporului scufundat „Triaster". Filmul a fost developat pe „Orion"; fiind inofensiv, i s'a permis să-l păstreze. Ea a dăruit însă echipajului o fotografie „ca amintire"*

Mereu vopsit și revopsit. *Crucișătorul auxiliar german căutat insistent de vasele de război și avioanele inamice, trebuia să se camufleze fiindcă era ușor recunoscut. Capele ingenioase găseau mereu posibilități noui*

Dacă facem abstracţii dela puţinele ore în care vasul a fost aprovizionat cu apă proaspătă de pe insulele singuratice, echipajul a trăit pe vasul său 17 luni, izolat de restul lumii. Ştiri soseau zilnic, firesc, prin telegrafie fără fir şi radio, dar nici o poştă. Cu toate acestea nici unul din acest echipaj tânăr şi activ, n'a cunoscut încordarea sau deprimarea sufletească. Atitudinea camaraderească a fiecăruia în parte a izgonit orice nuanţă de indispoziţie. Dimpotrivă, în afară de botezul obligator al Ecuatorului, aveau loc sub punte destul de des reprezentaţii teatrale şi de cabaret.

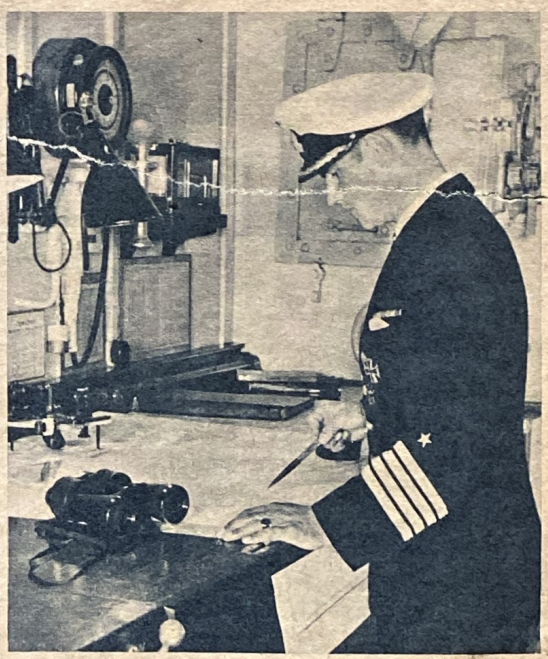

←

Robinsoniada: *Pe o insulă din Pacific marinarii frig câţiva miei preluaţi de pe un cargobot englez*

Direcţia: patria. *După 510 zile de călătorie „Orion" s'a întors în patrie. Comandorul Weyher a fost decorat pentru meritele sale deosebite cu Crucea de Cavaler a Crucii de Fier*

In atolul din Pacific. *În timp ce avionul de bord asigură vasul împotriva unor surprinderi inamice, „Orion" se află în lagună, pe apă liniștită. O parte a echipajului s'a dus pe uscat, ca să aducă pe bord apă proaspătă și fructe bogate în vitamine*

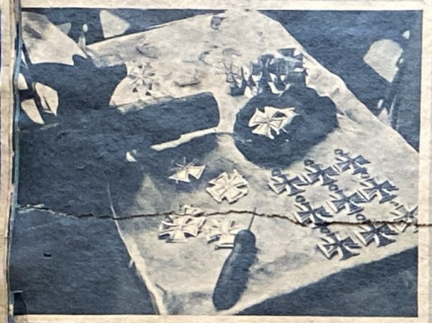

Decorațiile au fost uitate. *La toate s'au gândit înainte de plecare, afară de decorațiile de război. După succesele obținute curând în războiul maritim, „Crucile de Fier" și celelalte distincții au fost fabricate în atelierul de fierărie al bordului*

Au navigat în serviciul Angliei. *Echipajele vaselor scufundate și pasagerii vapoarelor inamice capturate au fost, bineînțeles, separate, după europeni și indigeni, femei și bărbați. Când în apropiere nu se afla nici un vas inamic, ei aveau voie să stea la aer liber, pe punte*

Revedere neașteptată. *Căpitanul german (la dreapta) fusese trimis în patrie de comandant, cu un vas capturat. Acum, după 8 luni, pe un vas de aprovizionare cu carburanți, și alimente și muniție nouă, el se întâlnește iar cu „Orion"*

Debarcați pe uscat. *Femeile și copiii de pe vasele inamice capturate au fost debarcați pe una din insulele din jurul Noului Guinee. Li s'au dat din belșug alimente și apă de băut. Din radiog amele interceptate de „Orion" s'a constatat că încă după 24 de ore ei au fost îmbarcați de un vapor englez care fusese avertizat*

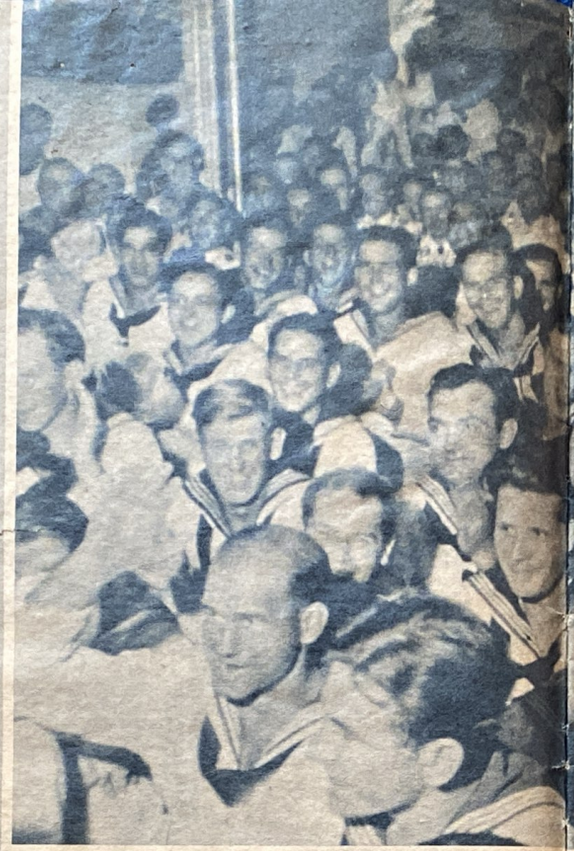

Cabaret de bord

Dacă facem abstracții dela puținele ore în care vasul a fost aprovizionat cu apă proaspătă de pe insulele singuratice, echipajul a trăit pe vasul său 17 luni, izolat de restul lumii. Știri soseau zilnic, firește, prin telegrafie fără fir și radio, dar nici o poștă. Cu toate acestea nici unul din acest echipaj tânăr și activ, n'a cunoscut încordarea sau deprimarea sufletească. Atitudinea camaraderească a hecăruia în parte a izgonit orice nuanță de indispoziție. Dimpotrivă, în afară de botezul obligator al Ecuatorului, aveau loc sub punte destul de des reprezentații teatrale și de cabaret.

„Ca amintire". *Fotografia acestei frumoase a fost luată încă sub antena vaporului scufundat „Triaster". Filmul a fost developat pe „Orion"; fiind inofensiv, i s'a permis să-l păstreze. Ea a dăruit însă echipajului o fotografie „ca amintire"*

Mereu vopsit și revopsit. *Crucișătorul auxiliar german căutat insistent de vasele de război și avioanele inamice, trebuia să se camufleze fiindcă era ușor recunoscut. Capete ingenioase găseau mereu posibilități noui.*

← **Robinsoniada:** *Pe o insulă din Pacific marinarii frig câțiva miei prelaați de pe un cargobot englez*

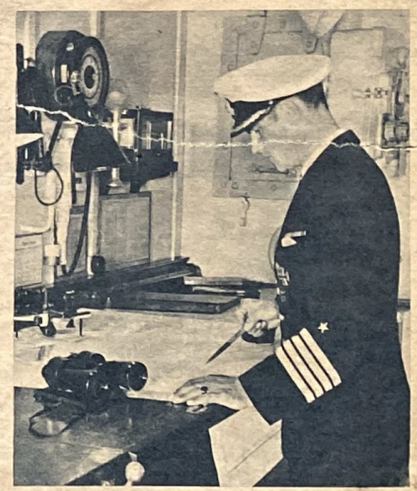

Direcția: patria. *După 510 zile de călătorie „Orion" s'a întors în patrie. Comandorul Weyher a fost decorat pentru meritele sale deosebite cu Crucea de Cavaler a Crucii de Fier*

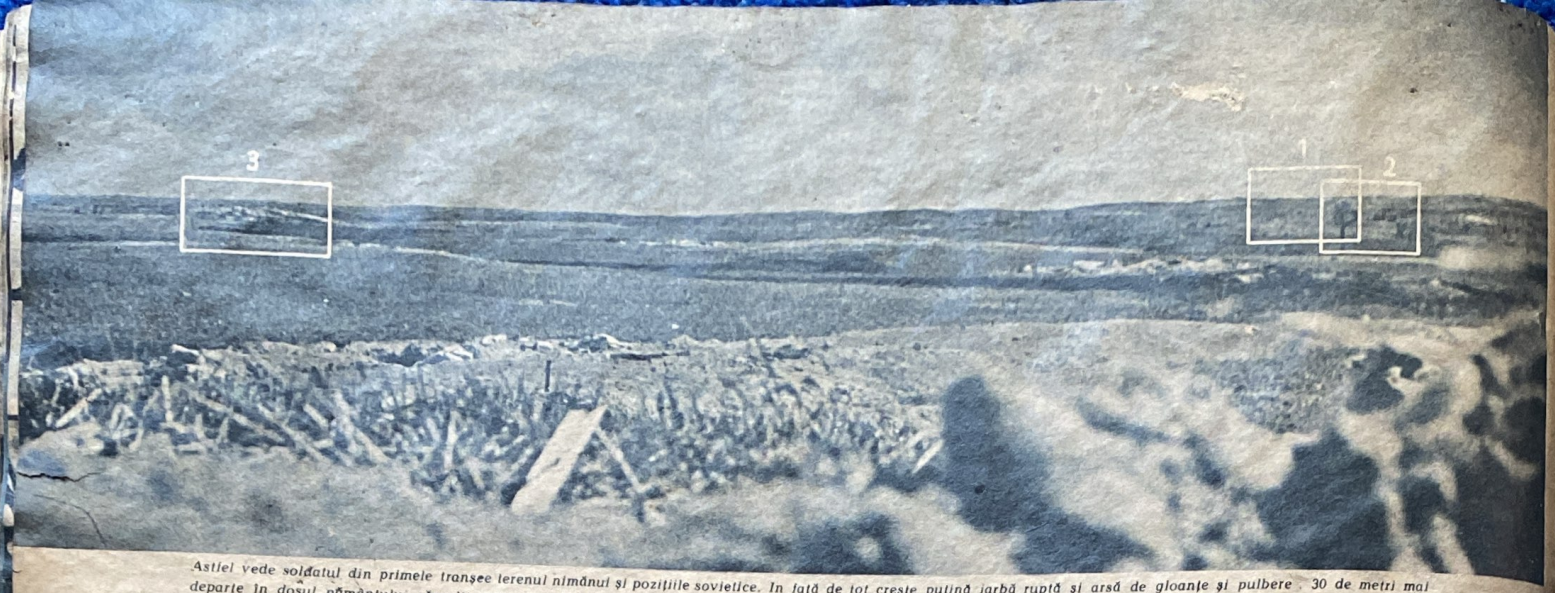

Astfel vede soldatul din primele tranşee terenul nimănui şi poziţiile sovietice. In faţă de tot creşte puţină iarbă ruptă şi arsă de gloanţe şi pulbere . 30 de metri mai departe în dosul pământului răscolit este şanţul nostru anticar. Apoi vine locul şes fără nici o acoperire, care la fiecare ploae se transformă în baltă sau mocirlă, pe unde trec, numai noaptea, trupele de şoc şi de recunoaştere. Cu mult mai înapoi la 1600, 1700 şi 2400 metri, pe coline mici este inamicul. (Careul 1, 2 , 3) Ce se petrece la el?

CE SE PETRECE ÎN POZIŢIA 3 ?

Un aparat fotografic, cu teleobiectiv observă poziţiile sovietice

In luptele de poziţii al primului războiu mondial adversarii stăteau faţă în faţă numai la o depărtare de 50 până la 100 metri. Această distanţare era destul de mare pentru a fi în siguranţă contra grenadelor de mână şi destul de mică pentru a te sustrage focului artileriei, care nu trăgea în aceste poziţii, deoarece ar fi periclitat uşor liniile proprii. In actuala campanie din Răsărit s'a mărit distanţa dintre poziţiile adversare din cauza noilor arme, a configuraţiei terenului şi a climei. Acest fapt îngreunează însărcinarea de a observa pe inamic şi de a descoperi rezervele şi intenţiile sale. Puternicele lentile ale aparatului care fotografiază dela mari distanţe, mijlocesc însă luarea de fotografii cari nu pot fi văzute de nici un ochiu liber. Revista „Signal" publică un reportaj din porţiunea de mijloc a frontului de Răsărit în care se arată cum se lucrează cu aparatul fotografic cu teleobiectiv

Supape pentru butelii de oţel

Supape drepte - Supape cu cot

pentru toate gazele condensate şi lichefiate

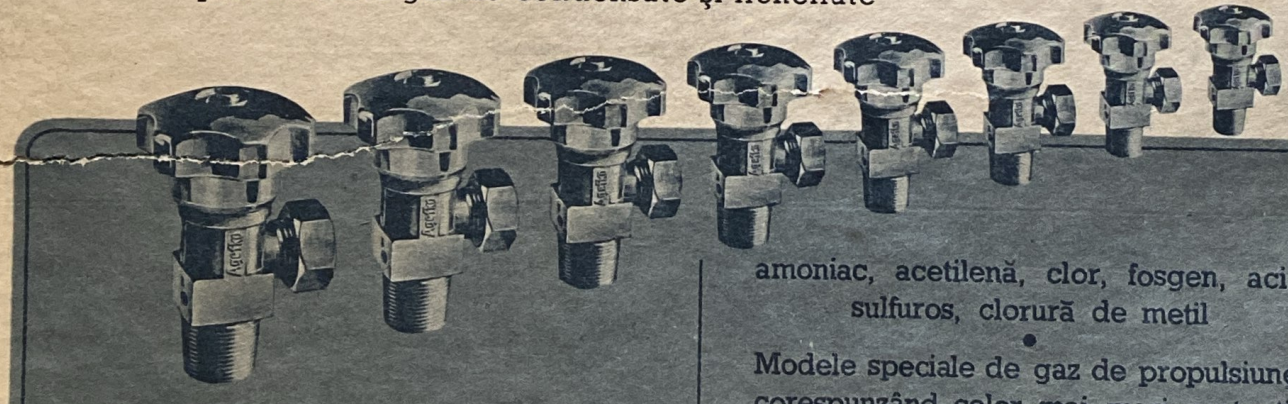

ca bioxid de carbon, oxigen, azot, gaze nobile, aer comprimat, hidrogen,

amoniac, acetilenă, clor, fosgen, acid sulfuros, clorură de metil

•

Modele speciale de gaz de propulsiune, corespunzând celor mai mari pretenţii, pentru gaz aerian, gaz de limpezire, **metan, propan, butan**

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 ani de practică Execuţia perfectă şi construcţia cu totul adecvată scopului garantează în cea mai mare măsură randamentul şi siguranţa

Aparatul fotografic cu teleobiectiv observă şi fotografiază dintr'o groapă de obuz cele trei puncte de teren indicate pe fotografie printr'un careu, cari sunt situate la mari distanţe. Rezultatul:

1

Aci se vede poziţia fotografiată cu obiectivul normal şi . . .

→

. . . cu teleobiectivul. Bolşevicii începuseră să-şi construiască adăposturi în ruinele unui sat complet distrus (vezi săgeata). Ei au fost lăsaţi să construiască liniştiţi zile întregi însă au fost continuu observaţi. Când au fost gata . . .

→

. . . focul unei baterii a căzut dintr'odată asupra lor, nimicind totul — adăposturi, tunuri, oameni

Astfel a văzut ochitorul canonier ţinta sa, *cu câteva momente înainte de a sări în aer. Se vede cât este de redusă puterea de amplificare a televizorului în comparaţie cu fotografia aparatului cu teleobiectiv*

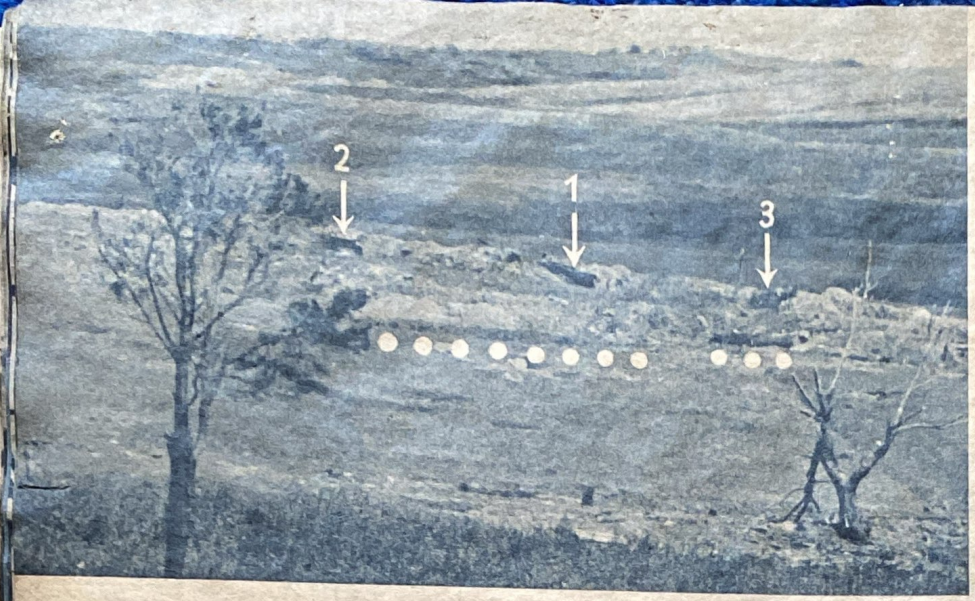

2

O porțiune din imaginea completă văzută cu ochiul liber

Poziția 2 consta din trei adăposturi de comandament (săgeata 1, 2, 3), din poziții înaintate (punctate) adăposturi pentru trupe de contrapantă. Și aici s'a observat liniștit extinderea acestei poziții, la care se lucra mai ales noaptea. In fiecare dimineață se constatau noui transformări. După ce nu s'a mai observat nimic s'a putut presupune că poziția a fost terminată. In fine a sosit ordinul pentru tunarii germani: foc! Primele proiectile căzuseră în plin, aruncând în aer resturile unui obuzier sovietic de câmp și a unui tun cu tragere rapidă care erau în cazemate (în cerc). Cele două fotografii de jos arată lovituri în plin în adăposturile 1 și 2

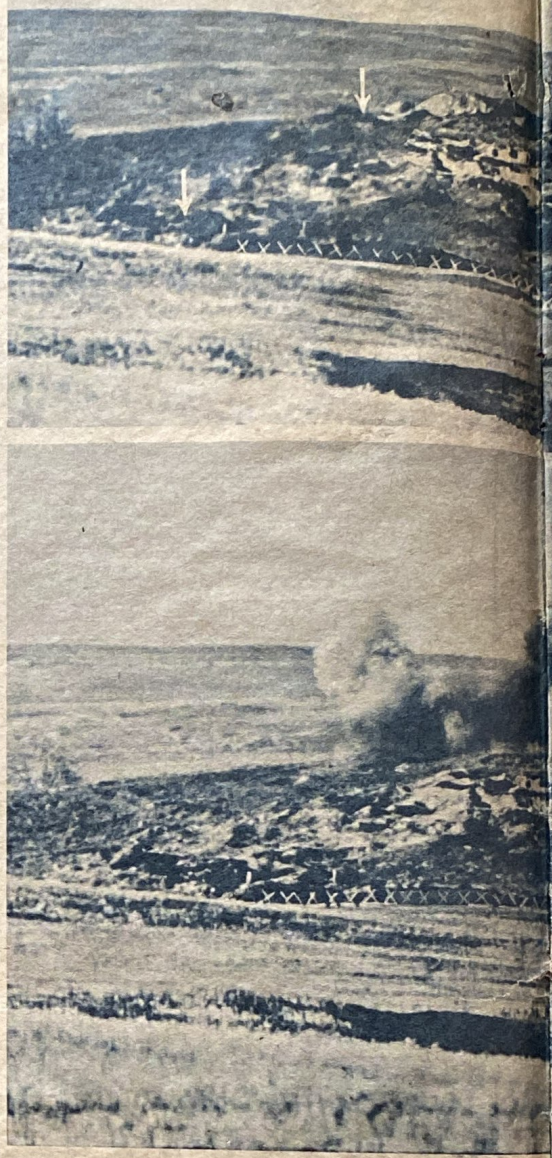

3

Pe această colină netedă era mai înainte satul O..., care s'a întâmplat să fie tocmai în punctul principal al luptelor. Obuze și bombe au distrus zidurile, răscolind colina. Bolșevicii au rezistat puternic și cu îndârjire fără a ține seama de sacrificii. Coloane sovietice înaintau necontenit construindu-și în grabă din gropi de obuz și din resturi de ziduri poziții noui, cazemate și posturi de tragere. In dosul colinei erau adăposturile și pozițiile de rezervă ale trupelor. In fața colinei se săpau în timpul nopții șanțuri antitanc și poziții de avangardă. „Poziția 3" devine astfel încetul cu încetul un punct de sprijin deosebit de puternic. Fotografia cu teleobiectivul cea mai de sus, ne arată acest punct de sprijin cu cazematele și pozițiile de tunuri înainte de rebombardare (săgeți), care se disting cu greu. Se observă chiar și bolșevicii cari merg drepți printre poziții. Se cred neobservați. (la dreapta pe fotografie) Artileria germană și-a reglat tragerea în amurgul unei zile, prin câteva salve. (Fotografia din mijloc) Noaptea însă bateriile au lansat, din nenumărate țevi, un foc neîntrerupt asupra poziției răscolind din nou colina. (fotografia de jos)

Fotografii PK: reporter de război Ohlenbostel 11

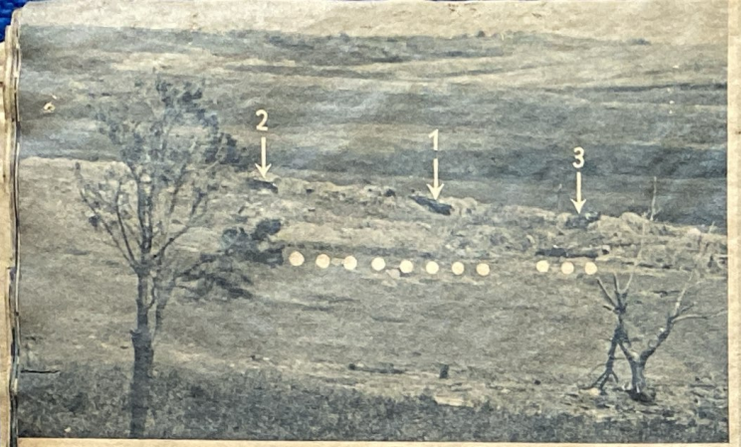

2

O porțiune din imaginea completă văzută cu ochiul liber

Poziția 2 consta din trei adăposturi de comandament (săgeata 1, 2, 3), din poziții înaintate (punctate) adăposturi pentru trupe de contrapantă. Și aici s'a observat liniștit extinderea acestei poziții, la care se lucra mai ales noaptea. In fiecare dimineață se constatau noui transformări. După ce nu s'a mai observat nimic s'a putut presupune că poziția a fost terminată. In fine a sosit ordinul pentru tunarii germani: foc! Primele proiectile căzuseră în plin, aruncând în aer resturile unui obuzier sovietic de câmp și a unui tun cu tragere rapidă care erau în cazemate (în cerc). Cele două fotografii de jos arată lovituri în plin în adăposturile 1 și 2

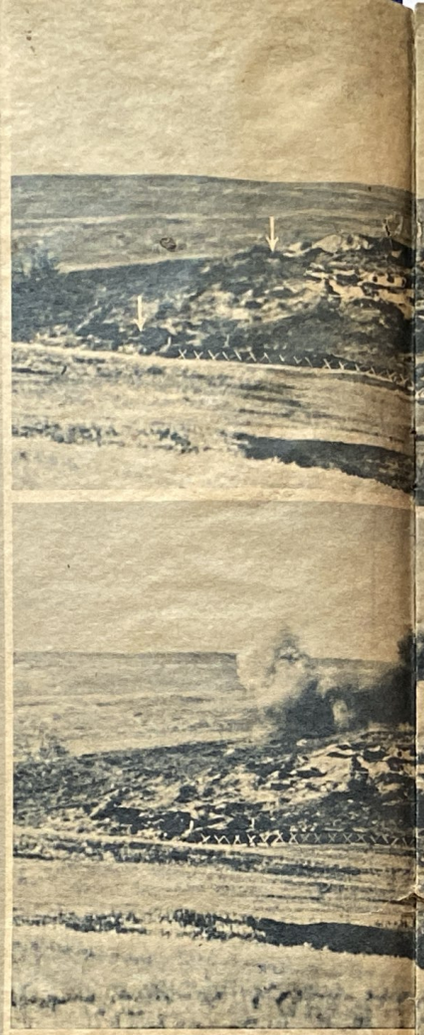

3

Pe această colină netedă era mai înainte satul O. ..., care s'a întâmplat să fie tocmai în punctul principal al luptelor. Obuze și bombe au distrus zidurile, răscolind colina. Bolșevicii au rezistat puternic și cu îndârjire fără a ține seama de sacrificii. Coloane sovietice înaintau neconținut construindu-și în gropi de obuz și din resturi de ziduri poziții noui, cazemate și adăposturi de tragere. In dosul colinei erau adăposturile și pozițiile de rezervă ale trupelor. In fața colinei se săpau în timpul nopții șanțuri antitanc și poziții de avangardă. „Poziția 3" devine astfel încetul cu încetul un punct de sprijin deosebit de puternic. Fotografia cu teleobiectivul cea mai de sus, ne arată acest punct de sprijin cu cazematele și pozițiile de tunuri înainte de rebombardare (săgeți), care se disting cu greu. Se observă chiar și bolșevicii cari merg drepți printre poziții. Se cred neobservați. (la dreapta pe fotografie) Artileria germană și-a reglat tragerea în amurgul unei zile, prin câteva salve. (Fotografia din mijloc) Noaptea însă bateriile au lansat, din nenumărate țevi, un foc neîntrerupt asupra pozițiilor răscolind din nou colina. (fotografia de jos)

Fotografii PK.-reporter de război Ohlenbostel 11

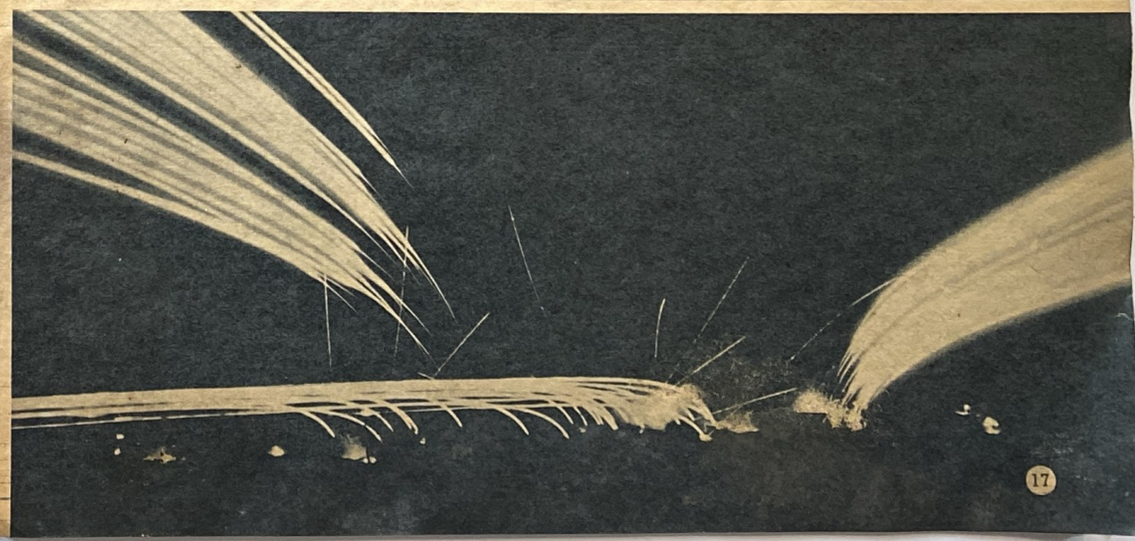

Numai o singură dată

Instrucţia la tunurile pentru apărarea antiaeriană. *Comandantul unei şcoli de artilerie antiaeriană inspectează pe voluntari lituanieni la un tun antiaerian cu patru ţevi*

Serviciul de muncă obligatorie. *Tineri voluntari lituanieni cârpindu-şi uniformele*

Un an întreg au stat statele baltice Estonia, Letonia, şi Lituania sub stăpânirea sovietică. După eliberarea lor de bolşevism de către trupele germane mulţi dintre adevăraţii lor bărbaţi s'au înrolat în frontul european de apărare, contra bolşevismului. Ei au format organizaţii de ajutoroare, ca batalioane de ingineri de construcţie, formaţiuni de muncă obligatorie şi luptau chiar cu arma în mână, ca echipe de apărare, sau ca membri ai organizaţiilor de voluntari ᛋᛋ. In afară de acestea s'au mai alcătuit o legiune letonă şi una estonă cari sunt încestrate cu cele mai moderne arme. Astfel răzbună ei pe nenumăraţii părinţi, fraţi şi fii dispăruţi sau deportaţi în Siberia.

Pe paginile colorate ce urmează:

Arta nobilă de a mânui tunurile

Vederi dintr'o şcoală de artilerie

La un mic tun de exerciţiu care trage însă cu obuze adevărate, ofiţerul instructor, purtătorul Crucii de Cavaler a Crucii de Fier, controlează aparatul de ochire pus la punct de un elev al şcoalei de tragere.

Fotografii PK.
reporter de război Gronefeld

Cu cai și tractoare, înainte de o tragere cu muniție de război, la școala de tir. Campania din Răsărit a așezat calul de rasă bună și bine îngrijit la un loc de onoare alături de motorul bine construit și îngrijit

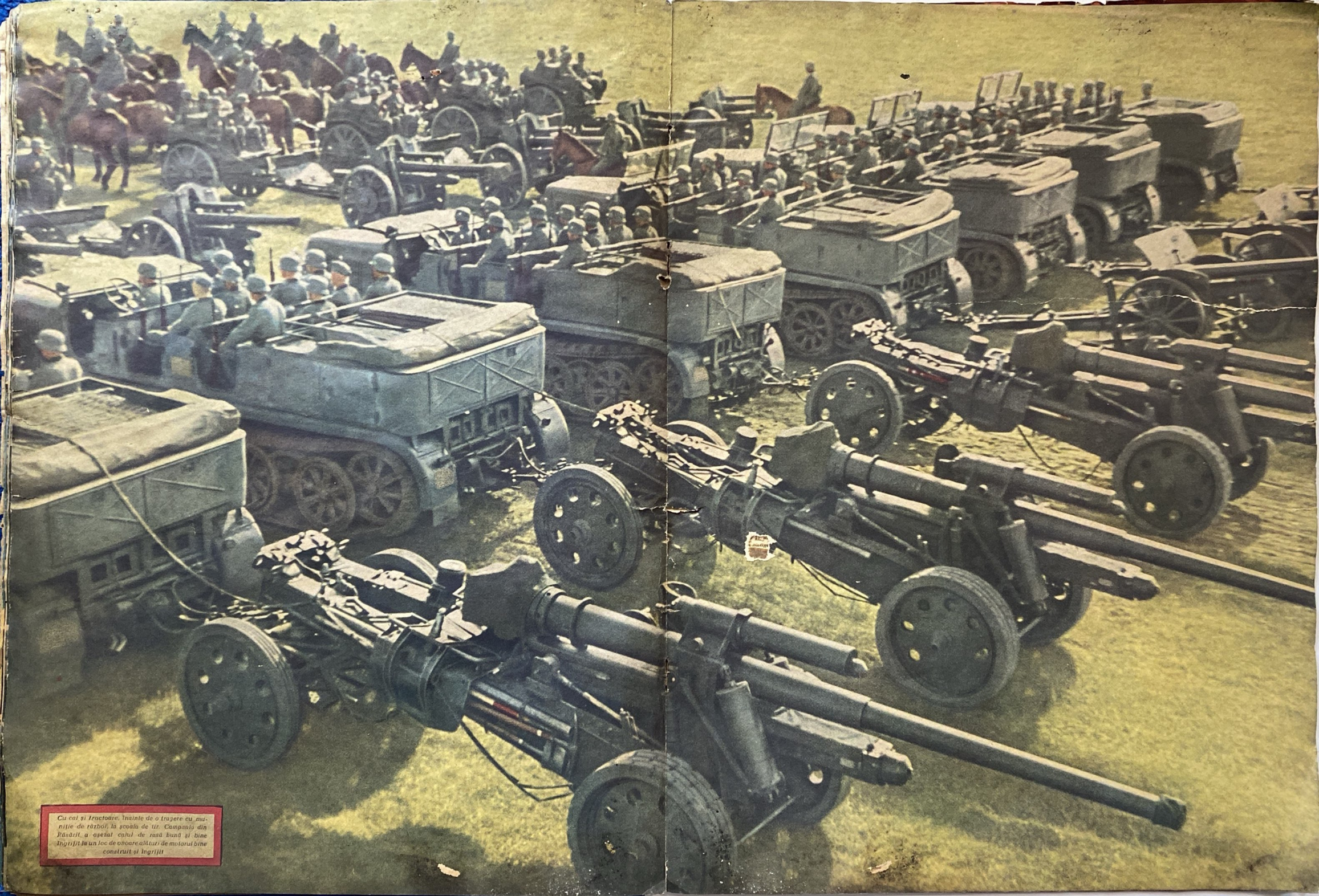

Cu cai și tractoare. Înainte de o tragere cu muniție de război, la școala de tir. Campania din Răsărit a așezat calul de rasă bună și bine îngrijit la un loc de onoare alături de motorul bine construit și îngrijit

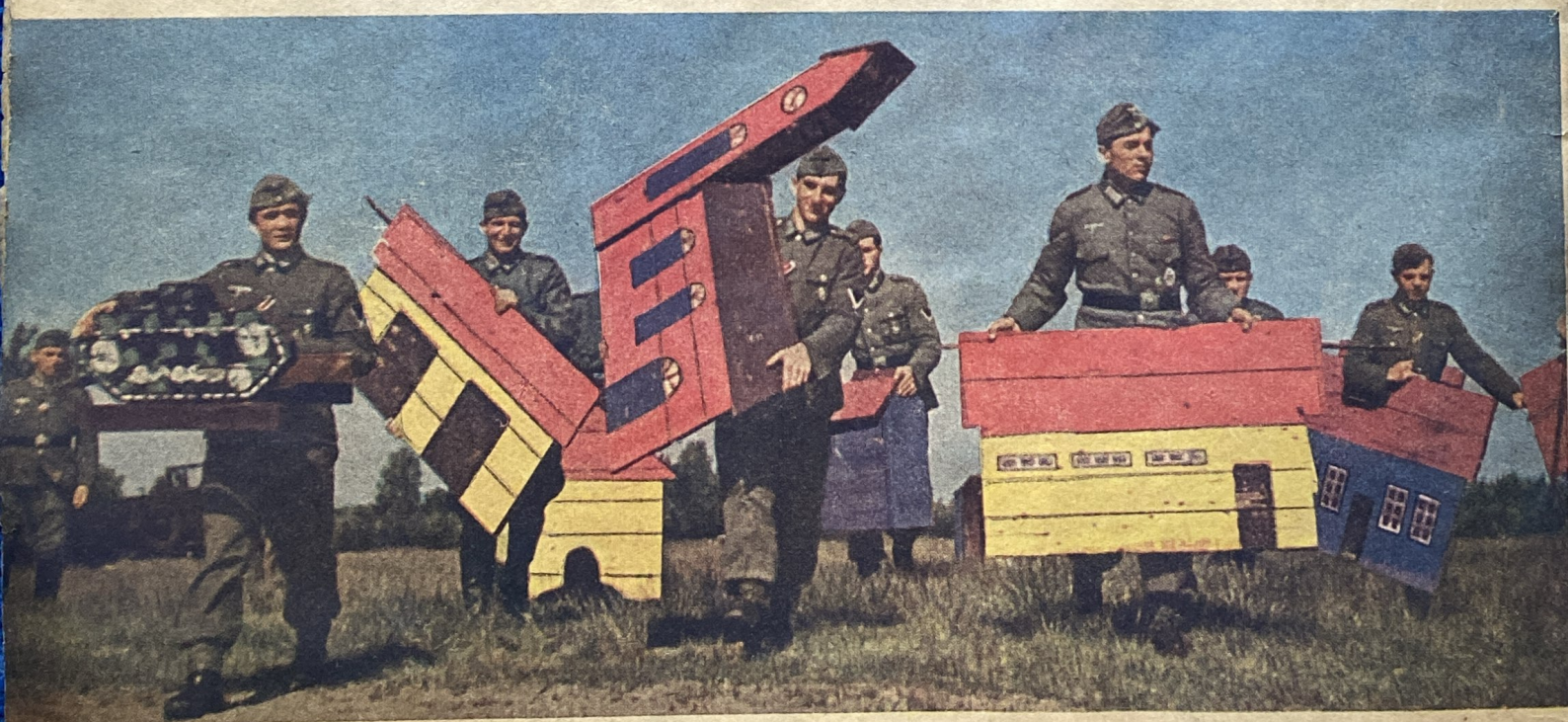

n școala de rtilerie

e se află bateriile inamice? *Lumina scurtă culul gurii de tun este declanșată electric cest peisajminiatură și trebuie înregistra- cu instrumente optice. Rezultatele sunt calculate prin metoda goniometrică*

biectivul: bateria inamică pe cota 115". *tunurile miniatură sunt calculate și apli- e aceleași elemente de tragere ca la tunu- mari. Aci se exersează tot ceeace trebuie știe un viitor ofițer de baterie — tragerile interdicție și barajul rulant, focul direct și indirect*

n satul din față tancuri inamice!". *Cu cile tunuri de exercițiu elevii cursului în- p lupta. Care este scopul acestor exerciții? stanțele mari la care trage artileria a pre- ntat totdeauna un desavantaj la instrucția tragere a tinerilor artileriști, fiindcă ei u puteau observa direct efectul loviturilor r. Acest dezavantaj a fost înlăturat în șco- e de artilerie ale armatei germane prin aceia, toate distanțele și dimensiunile au fost re- duse la o anumită proporție*

50 metri prea jos". *Elevii cursului observă atenție loviturile micilor obuze și prin ceasta iscusința la trageri a camarazilor lor*

upă critică. *Tancurile și satul-obiectiv sunt transportate în atelierul de reparații*

TELEFUNKEN · TELEFUNKEN · TELEFUNKEN · TELEFUNKEN · TELEFUNKEN · TELEFUNKEN

Un centru mondial al progresului radiofonic

în care lucrează mii de tehnicieni specialişti la exploatarea, perfecţionarea şi aplicarea practică a tehnicei radiofonice . . . acesta este TELEFUNKEN. Făcând parte din puţinele întreprinderi pionere, care s'au pus dela început în serviciul unui nou fenomen al naturii printr'o muncă continuă de cercetări practice şi de laborator, spre a o oferi folosului şi progresului omenirii, TELEFUNKEN a contribuit în 40 de ani de creaţie, la multe descoperiri hotărâtoare şi călăuzitoare în istoria radiotehnicei şi multe înfăptuiri radiofonice dovedesc însemnatătea Societăţii TELEFUNKEN în lume. Rezultatele acestor sforţări de pioneri sunt instalaţiunile moderne de informaţie şi navigaţie Telefunken, marile emiţătoare TELEFUNKEN, răspândite pe tot globul, televizoarele Telefunken, de emisie şi de recepţie, marile instalaţii electro-acustice Telefunken, ca şi neegalatele lămpi de oţel Telefunken, din «seria armonică» care sunt întrebuinţate de multe fabrici radiofonice renumite şi pe care se bazează aparatele de radio de calitate în peste 70 de ţări

TELEFUNKEN

ca pionier radiofonic, o noţiune mondială

TELEFUNKEN · TELEFUNKEN · TELEFUNKEN · TELEFUNKEN · TELEFUNKEN · TELEFUNKEN

BUCĂTĂRII STABILE ŞI MOBILE / MAŞINI DE GĂTIT / INSTALAŢII DE BRUTĂRIE

MAŞINI DE SPĂLĂTORIE / INSTALAŢII DE

792870B

Senking

O dovadă de prestaţie germană

SENKINGWERK HILDESHEIM

FORUL

Cea de a doua sesiune a Uniunei Asociațiilor Naționale ale Ziariștilor în Viena

Cu ocazia primului congres al Uniunei care a avut loc la Veneția, au fost pe primul plan marile chestiuni actuale ale presei mondiale. De data aceasta tema congresului a fost Europa, o temă care a devenit tot atât de importantă pentru toate țările de pe continent. Ședințele cari au avut loc dela 22 la 25 Iunie au fost predominate de cuvântarea d-lui Rosenberg, ministrul Reichului care a tratat despre „Lupta și revoluția mondială din timpurile noastre" și de cuvântarea d-lui dr. Dietrich, șeful presei Reichului având ca subiect „Europa ca factor de cultură". Numeroși alți oratori au mai adus prinosul țării lor în legătură cu ideea unei Europe mari și unite.

A venit apoi poetul norvegian Knut Hamsun. Participanții congresului s'au ridicat în picioare, ca semn de salut, pentru poetul de 84 ani. Arnt Rishovd concetățeanul său a citit cuvântarea sa, care a dovedit aceeiași preciziune simplă și sinceritate omenească care caracterizează operele sale. Fraze clare ca cristalul, un apel formulat cu cele mai simple cuvinte, cu cea mai personală pregnanță în stil prin care se putea recunoaște autorul „Binecuvântării pământului", chiar din părerile politice. Această recunoaștere era așa de perfectă încât nu mai rămânea nici o îndoială că ceeace el a spus aici a fost cea mai pură și proprie convingere a sa. Knut Hamsun a venit la Viena să depună în fața forului european, mărturia sa de european.

Evenimentele războiului au dat cuvântului european un nou sens, care completează din nou vechiul sens geografic și politic cu câteva contururi schițate ale proectului Europa. Liniile sunt pronunțate și clare. „Europa" spune d. ministru Rosenberg în discursul său fundamental din Viena, „nu este pentru noi o noțiune seacă. Europa este pentru noi realitatea cea mai sângeroasă a vieții noastre". Oratorul a continuat: „dacă reprezentanții presei europene, s'au adunat la ședința de astăzi au făcut-o, așa cred eu, însuflețiți și de dorința de a confirma odată cu apărarea intereselor proprii culturale și de stat și apărarea ideei de mare Europă."

Ziariștii din toate țările continentului cari au luat cuvân-

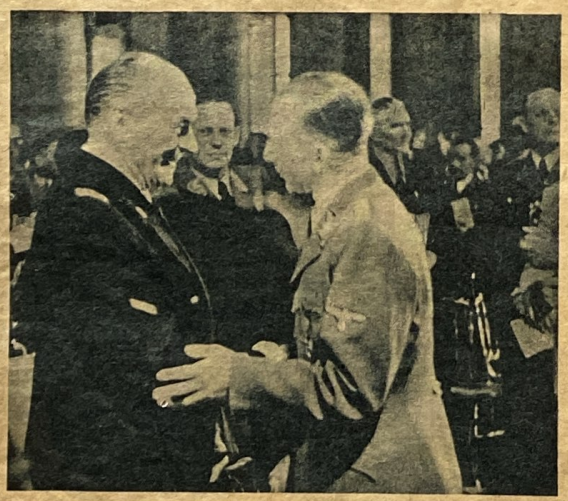

Inainte de începerea sesiunei. *D. dr. Dietrich, șeful presei Reichului salută pe contele Cittadini reprezentantul Italiei*

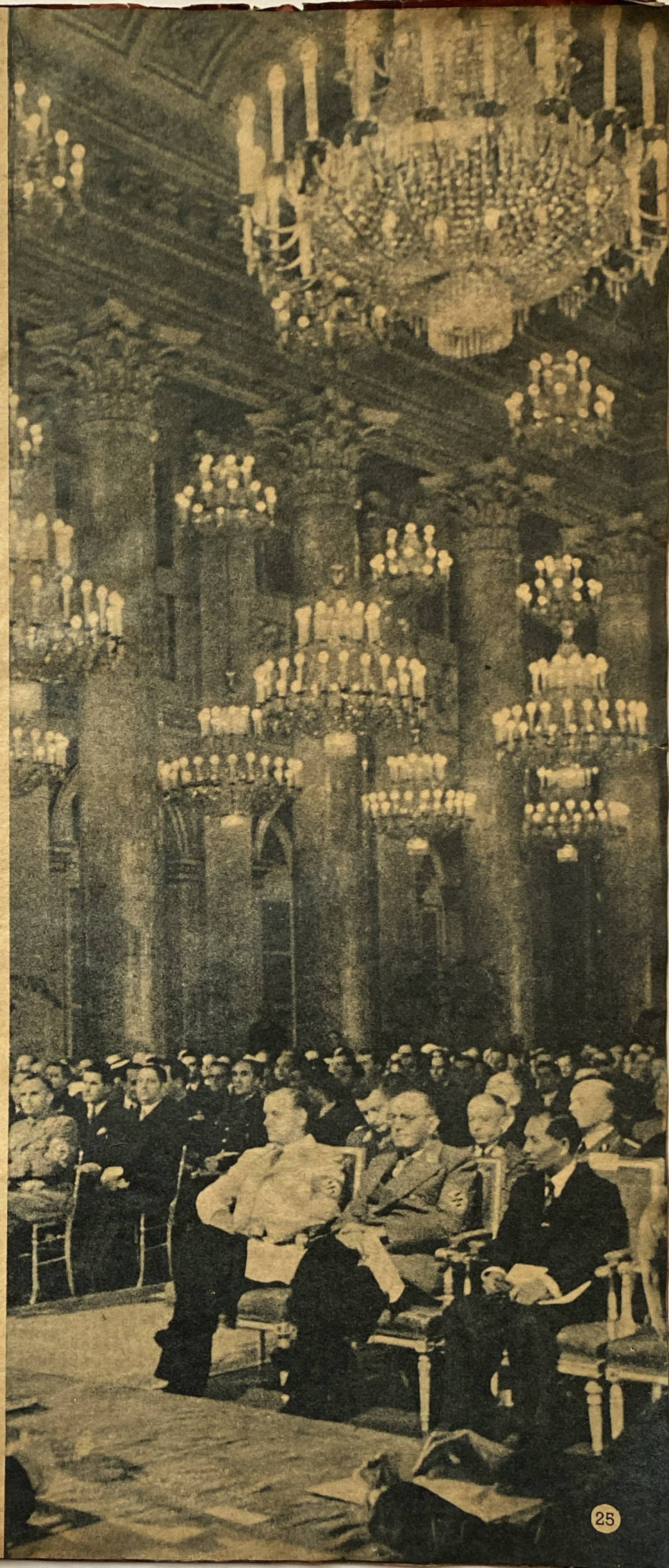

→

În palatul vienez „Hofburg". *Congresul s'a deschis în lastuoasa sală de ceremonii. D. Rosenberg ministrul Reichului (în jachetă albă), împuternicitul Reichului pentru teritoriile ocupate din Răsărit a ținut în această sală de festivități, marea sa conferință fundamentală*

PRINTRE PARTICIPANȚI ERAU: ↓

Ședința se deschide. *Stabsleiter Helmut Sündermann, președintele girant al Uniunei Asociațiilor Naționale a Ziariștilor a ținut cuvântarea de deschidere în fața celor 400 de ziariști, cari au venit la Viena din 21 de țări. La masa prezidențială (începând dela stânga): d. Ivo Bogdan (Croația); d. dr. Paul Schmidt ministru plenipotențiar (Germania); d. dr. von Koloszvary-Borcsa (Ungaria); d. dr. Umberto Guglielmotti (Italia); la dreapta lângă orator d. dr. Max Freiherr de Prel, secretarul general al Uniunei; d. Alexandru Gregorian (România); d. Gutierrez Santa Marina (Spania)*

Din Italia: *D. Gray consilier național și vicepreședintele Camerii fasciste italiene*

Din Finlanda: *D-na Fanni Luukkonen, conducătoarea orgazației finlandeze Lotta*

Din Japonia: *D. Shin Sakuma, ministrul plenipotențiar al legației imperiale a Japoniei*

— și Minoo Kato, redactorul lui „Mainichi-Schimbun"

Din România: *d. dr. Aurel Cosma consilier de stat și directorul presei străine din Ministerul Propagandei*

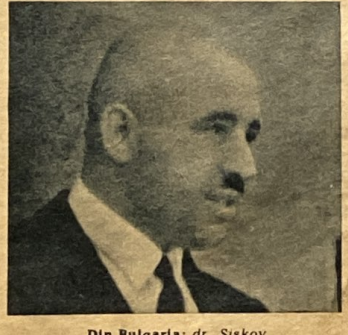

Din Bulgaria: *dr. Șișkov*

Din Ungaria: *d. dr. Stephan Milotay, deputat și prim redactor al lui „Uj Magyarság"*

Din Croația: *d. Matija Kovacic, consilier de legație și șeful propagandei în ministerul pentru Cultura Poporului*

tul la congresul din Viena au vorbit ca reprezentanții națiunii lor, privind chestiunea din perspectiva țării și poporului lor. Ei au văzut ce se întâmplă astăzi, însă au mai văzut cât de mult depinde soarta unuia de a celuilalt și au fost de părere că pe primul plan stă astăzi existența Europei întregi și numai după aceasta se pot lua în considerație speranțele și dorințele fiecărui popor în parte.

←

Dovedit prin imagini: *În Muzeul de Istoria Artelor erau expuse numeroase fotografii cari arătau monumentele culturii europene distruse de atacurile teroriste*

—

Fotografiile PK: reporter de război Artur Grimm (17), Presse-Bildzentrale (4), Presse-Hoffmann (1), Wien-Bild (1)

Din Spania: *D. Pedro Mourlane Michelena primul redactor a revistei „Escorial"*

Din Slovacia: *D. Dr. Aladar Kocis, primul redactor al lui „Slovak"*

Knut Hamsun. *Marele poet norvegian de vorbă cu d. dr. Dietrich Șeful Presei Reichului*

„Toate popoarele Europei", scria în adresa Președinției Uniunei, pe care a citit-o d. Sündermann, locțiitorul șefului presei Guvernului Reichului „sunt reprezentate printre marele număr al acelora care s'au adunat aici, fie ca membri sau ca oaspeți ai Uniunei noastre, cu încrederea fermă în soarta noastră comună și responsabilitatea jurnalismului, față de istorie."

Ziariștii țărilor de pe continent au

→

„Kleine Nachtmusik" a lui Mozart. *Filarmonica din Viena a executat în fața participanților congresului în Hofburg-ul din Viena, această interpretare neîntrecută a capodoperelor muzicei europene*

Ședința se deschide. *Stabsleiter Helmut Sündermann, președintele girant al Uniunei Asociațiilor Naționale a Ziariștilor a ținut cuvântarea de deschidere în fața celor 400 de ziariști, cari au venit la Viena din 21 de țări. La masa prezidențială (începând dela stânga): d. Ivo Bogdan (Croația); d. dr. Paul Schmidt ministru plenipotențiar (Germania); d. dr. von Koloszvary-Borcsa (Ungaria); d. dr. Umberto Guglielmotti (Italia); la dreapta lângă orator d. dr. Max Freihert de Prel, secretarul general al Uniunei; d. Alexandru Gregorian (România); d. Gutierrez Santa Marina (Spania)*

PRINTRE PARTICIPANȚI ERAU: ↓

Din Italia: *D. Gray consilier național și vicepreședintele Camerii fasciste italiene*

Din Finlanda: *D-na Fanni Luukkonen, conducătoarea organizației finlandeze Lotta*

Din Japonia: *D. Shin Sakuma, ministrul plenipotențiar al legației imperiale a Japoniei*

și Minoo Kato, redactorul lui „Mainichi-Schimbun"

Din România: *d. dr. Aurel Cosma consilier de stat și directorul presei străine din Ministerul Propagandei*

Din Bulgaria: *dr. Șișkov*

Din Ungaria: *d. dr. Stephan Milotay, deputat și prim redactor al lui „Uj Magyarság"*

Din Croația: *d. Matija Kovacic, consilier de legație și șeful propagandei în ministerul pentru Cultura Poporului*

Dovedii prin imagini: *În Muzeul de Istoria Artelor erau expuse numeroase fotografii cari arătau monumentele culturii europene distruse de atacurile teroriste*

—

tul la congresul din Viena au vorbit ca reprezentanții națiunii lor, privind chestiunea din perspectiva țării și a poporului lor. Ei au văzut ce se întâmplă astăzi, însă au mai văzut cât de mult depinde soarta unuia de a celuilalt și au fost de părere că pe primul plan stă astăzi existența Europei întregi și numai după aceasta se pot lua în considerație speranțele și dorințele fiecărui popor în parte.

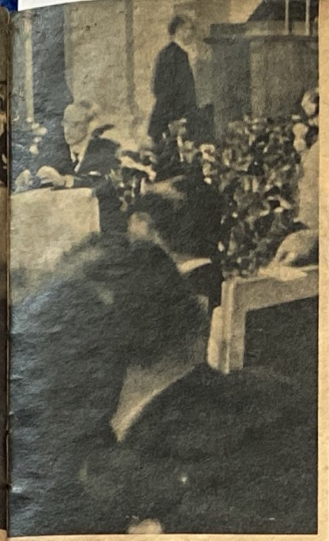

Fotografiile PK.-reporter de război Artur Grimm (17), Presse-Bildzentrale (4), Presse-Hoffmann (1), Wien-Bild (1)

Din Spania: *D. Pedro Mourlane Michelena primul redactor a revistei „Escorial"*

Din Slovacia: *D. Dr. Aladar Kocis, primul redactor al lui „Slovak"*

Knut Hamsun. *Marele poet norvegian de vorbă cu d. dr. Dietrich Șeful Presei Reichului*

„Toate popoarele Europei", scria în adresa Președinției Uniunei, pe care a citit-o d. Sündermann, locțiitorul șefului presei Guvernului Reichului „sunt reprezentate printre marele număr al acelora care s'au adunat aici, fie ca membri sau ca oaspeți ai Uniunei noastre, cu încrederea fermă în soarta noastră comună și responsabilitatea jurnalismului, față de istorie."

Ziariștii țărilor de pe continent au

„Kleine Nachtmusik" a lui Mozart. *Filarmonica din Viena a executat în fața participanților congresului în Hofburg-ul din Viena, această interpretare neîntrecută a capodoperelor muzicei europene*

In sala redutelor *s'a reprezentat, cu ocazia Sesiunei Ziariştilor Internaţionali, opereta „Wiener Blut" de Johann Strauss*

La un pahar de vin în Grinzing. *La întâlnirea camaderească care a avut loc în ziua despărţirii în vechiul sat de podgorii s'au executat cântece vieneze* ↓

Printre participanţi erau:

Din Franţa: *De Brinon Ministru Plenipotenţiar*

Din Olanda: *D. Dr. Rost van Tonningen*

Din Elveţia: *D. Dr. Werner Meyer*

Din Suedia: *D. Prof. Odeberg*

Din India: *Prof. Pandit K. A. Bhatta*

astăzi o misiune clară. Misiunea lor este politică. Vocea lor trebue să se audă şi să impresioneze. Ei au venit şi şi-au arătat părerea în mod solemn, plecând fiecare în ţara sa pentru a lucra mai departe fiecare la locul său.

In şedinţa de închidere a Uniunei, care a avut loc în fastuoasa sală de ceremonii a Hofburg-ului din Viena, a vorbit d. dr Dietrich şeful presei Reichului. D-sa a schiţat, în faţa celor 400 ziarişti a 21 de naţiuni, în linii generale marea operă comună pe care spiritul occidental a înfăptuito în istoria continentului şi a omenirii, amintind, în acelaş timp, pe bărbaţii cari nutrindu-se din cultura occidentală au creat opere nemuritoare. Astăzi este vorba de a apăra toate acestea. Oratorul a reamintit auditorilor ceeace a spus în faţa ziariştilor străini adunaţi acum trei ani la Berlin, cu zece minute înainte de acea şedinţă memorabilă a Reichstagului după încheerea campaniei din Polonia, acea clipă în care s'ar fi putut împiedeca izbucnirea unui război mondial. „In viaţa naţiunilor întocmai ca şi în viaţa individuală sunt momente de hotărâre, momente în care soarta îţi stă în mână. Şi în viaţa unui jurnalist se ivesc câte odată acele momente ce nu se mai întorc, în care soarta îi dă posibilitatea să intervie în mersul istoriei . . ." „Eu spuneam atunci acelor bărbaţi, printre cari erau şi americani", a continuat d. dr Dietrich, „în mâna dvs. stă, în această clipă, soarta a milioane de oameni de pe glob. Scriiţi, proestaţi în cor contra unui al doilea război mondial." „Domnii", spuse el, „nu au scos în evidenţă în presa mondială, acest apel de conştiinţă. Astfel soarta şi-a urmat cursul ei. Astăzi suntem în mijlocul acestui incendiu mondial, care pentru Europa şi întreaga cultură omenească nu poate să însemne decât victorie sau pieire. In acest moment stăm din nou faţă în faţă cu soarta şi iarăşi vă sfătuesc, de data aceasta în marea noastră comunitate europeană să profitaţi de ocazia în care noi toţi luptăm umăr la umăr. Iarăşi ne aflăm în acel moment în care noi cu mâna şi penita noastră putem şi trebuim să intervenim în istorie. Luat singur, fiecare dintre noi, nu înseamnă prea mult, împreună însă, presa ţărilor aci reunite are o putere extraordinară. Noi avem posibilitatea de a face ca ziarele noastre să apeleze încontinuu la conştiinţă însufleţind multelor milioane de cititori tărie şi încredere în lupta lor pentru Europa şi soarta omenirii."

Sesiunea Uniunei Asociaţiilor Naţionale ale Ziariştilor care a avut loc la Viena înseamnă un nou apel adresat întregei Europe. Nemuritoarea muzică a lui Mozart şi Johann Strauss care s'a intonat, printre declaraţiile solmne şi serioase, ale acestei sesiuni, aceste acorduri cari provin chiar din inima Europei, au o importanţă foarte mare fie ea intenţionată sau neintenţionată. Europa nu luptă numai pentru existenţa sa, ci luptă şi pentru ca plăcerea de a trăi să existe mai departe în ţările şi oraşele continentului, acea bucurie de viaţă care este astăzi tot atât de ameninţată ca şi valorile culturale şi materiale ale Europei. Aşa dar această muzică a însemnat, ceva mai mult, decât un supliment ceremonios în programul unui congres. Ea a fost un simbol.

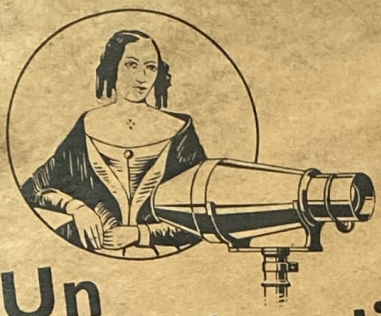

Un
secol de activitate

Voigtländer
FOTO

REICHS-RUNDFUNK

Franz Lehár, classicul compozitor al muzicei din operetele vieneze. Cunoscutele sale melodii sunt difuzate zilnic de posturile de radio-difuziune germane, de multe ori chiar sub conducerea sa personală.

Emisiunea noastră zilnica în limba română
la orele 21.15-22.00 pe postul de radio-difuziune „Donau"
pe 325,4m = 922kHz

Luni:	Inceputul săptămânii ştiri si fapte din toată lumea
Marţi:	**O dare de seamă a postului de radiodifuziune Donau** Comentarii asupra actualei situaţii politice, culturale, economice şi ştiinţifice.
Miercuri:	**Cronica Europei.**
Joi:	**O dare de seamă a postului de radiodifuziune Donau** Comentarii asupra actualei situaţii politice, culturale, economice şi ştiinţifice.
Vineri:	**Vocea Reichului**
Sâmbătă:	**Ora veselă**
Duminică:	**Programul nostru festiv de duminică** Selecţiuni din muzică, literatură şi ştiinţă.

In fiecare seară se transmite pe posturile de radio Donau 325,4m = 922kHz şi Alpen pe 338,6 m = 886kHz între orele 23.15 până 24.00 puntea melodiilor

Ştirile serviciului german în limba română 6.30-6.45 pe posturile de emisiune „Donau" pe 325,4 = 933kHz si DXO pe 49,92 = 6,010kHz.

Binocluri de campanie cu prisme

pentru călătorie - sport - vânătoare

M. HENSOLDT & SOEHNE OPT. WERKE A-G

Generalvertretung Berlin-Wilmersdorf, Uhlandstraße 84

Olympia

MAȘINI DE SCRIS DE BIROU ȘI MASINI DE SCRIS PORTABILE

Mașinile de scris OLYMPIA sunt fabricate de Olympia Büromaschinenwerke AG., Erfurt.

Societatea de vânzare pentru România:

OLYMPIA MAȘINI DE BIROU S.A.R. BUCUREȘTI

Alte societăți de vânzare pentru mașinile Olympia: Amsterdam, Belgrad, Budapesta, Copenhaga, Madrid, Paris, Rio de Janeiro, Stockholm, Zagreb. Reprezentanțe Olympia în toate orașele mari de pe glob.

IZ 113

INSULA MISTERELOR

O privire spre insula Creta, de Kiaulehn

Cu misterele Cretei a trebuit să ne batem capul chiar când eram copii mici. Pentru întărirea puterii noastre de judecată, învățătorul ne-a dat la școală următoarea frază: „Un cretan spune, că toți cretanii mint!" In această frază este un secret și acest secret este o concluzie falsă. Dacă într'adevăr toți cretanii mint, atunci minte și acela care susține că toți cretanii sunt mincinoși. Dacă situația este așa, atunci toți cretanii spun adevărul. Dacă însă numai un cretan a spus aceasta atunci rămâne adevărat: „Toți cretanii mint. In cazul când este așa atunci minte și acel cretan, însă cretanii nu mint, ci spun adevărul.

Cât de mult iubesc cretanii adevărul nu am putut afla nici când m-am făcut mare și nici dela cretani n'am aflat. Eu am crezut la început că sunt mincinoși, deoarece ei nu spun niciodată exact cât este de departe până la un punct anumit. Dacă îi întrebi de o localitate care este la o depărtare de o oră, ei îți spun că în zece minute ajungi acolo. Mult mai târziu mi-am dat de abia seama că ei nu spun aceasta din răutate, ci din bunătate. Ei vor să consoleze pe pieton de drumul atât de lung ce-l are de făcut. El va afla destul de repede cât este de departe. Ar fi brutal să-i spui asta în față.

Eu cred că de aceea le-a eșit cretanilor numele de mincinoși pentru că locuesc într'o țară atât de minunată. Pe insula lor se găsește de toate, afară de fluvii mari. Aici s'a întâmplat tot ce mintea omenească a putut să născocească și să viseze. Chiar un puternic zeu s'a născut aici. Leagănul zeului a fost în Munții Ida. Când vii pe drumul dela Iraklion îl poți vedea încă astăzi dormind pe munți. Dacă cretanii ar merge de pe insula lor pe uscat și ar povesti altor oameni minunile țării lor, unde o regină s'a împreunat cu un taur alb pentru a da naștere la un animal de fabulă la care trebuia să te închini, atunci cretanii ar fi luați drept mincinoși. Toți pescarii sunt considerați mincinoși cu toate că ei spun întotdeauna numai adevărul. Asta o știu fiindcă eu însumi sunt pescar.

Zeul cu capul de taur din Creta, care este numit Minotaur, locuia într'un labirint unde i se sacrificau fete și băeți nobili. Eu am vizitat locuința sa. Mai misterios este faptul că există două astfel de locuințe. Una este situată în munți și constă dintr'un sistem dublu concentric de ganguri și săli cari au fost cioplite în munte din timpuri preistorice și alta este palatul regal al lui Knsos cu cele 1.200 camere ale lui. Invățații moderni spun că labirintul din munți nu este un labirint adevărat, ci numai o carieră antică de piatră. In palatul regal al lui Knosos se venera toporul cu două tăișuri și deoarece acest topor se numia „Labrys" se chiamă palatul labirint. Această explicație este prea frumoasă pentru a fi adevărată. Ea conține aceeași concluzie falsă ca părerea acelui cretan despre ceilalți.

Tezeu, care a omorât Minotaurul, a putut să iasă din labirint numai cu ajutorul firului pe care i l-a dat Ariadna fiica regelui. După toate cele ce se știe despre Tezeu, el era un om extraordinar, altfel nu s'ar fi putut măsura cu semizeii. Este o insultă pentru acest om, când se spune despre el că nu ar fi putut ieși afară, din acest palat mare, însă mai mult sau mai puțin regulat, decât cu ajutorul unui ghem de lână. Nu, în nici un caz eu nu cred că misterul Minotaurului este desvăluit și oamenii vor mai avea de furcă până când vor descoperi misterele cretanice.

Creta este leagănul culturii europene. Tot ceeace ființa noastră are de senin și prietenos, iubirea pentru flori și eleganța femeilor noastre, statura svelță a bărbaților, totul provine de acolo sau a fost înfățișat în Creta în imagini ideale. Noi nu știm cum au luat naștere toate acestea. Noi suntem în posesia scrierii cretane, însă nu o putem citi, așa că începuturile culturii noastre ne sunt tot atât de necunoscute ca și obiceiurile etruștilor.

Pe insula Creta au locuit tot felul de oameni și toți au lăsat urme enigmatice. Cruciații, venețienii, turcii s'au imortalizat prin lucrări arhitectonice în orașe, lei de piatră și minarete ascuțite. Englezii s'au mulțumit cu săpături și cu reconstrucția problematică a lui Knosos, lăsând în urma lor o serie întreagă de bidoane de benzină avariate, în cari țăranii de pe Creta transportă astăzi vin, ce se alterează în ele.

Germanii au ridicat pe așa numiții Munți ai Vulturilor, în apropiere de Chania, un monument în cinstea parașuștiștilor cari împreună cu vânătorii de munte au cucerit insula din aer. Acest monument simbolizează un vultur care cu aripile drept în sus se lasă din aer în jos. Prezența germanilor va mai fi amintită și mai târziu de grădinile, fântânile, casele și în fine de zidurile și bastioanele pe care le-au lăsat în urmă cioplite în piatră ca un sigiliu al voinței lor, de a apăra din toate puterile leagănul și misterele Europei.

Cine vrea să vină până aici va mai da încă de câteva mistere.

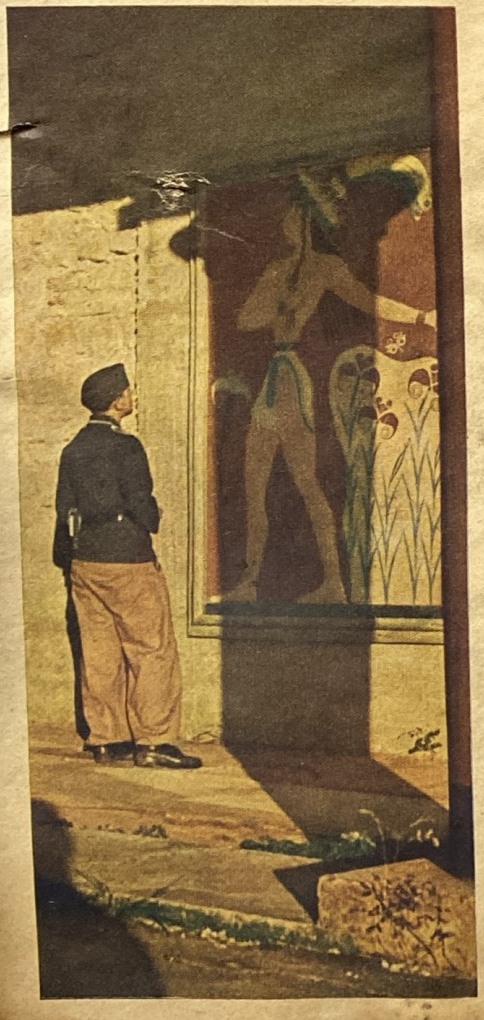

Grandiosul peisaj al insulei Creta unde se înalţa, cu peste trei mii de ani în urmă, palatul legendar al regelui Minos, din Knosos, un monument al antichităţii în ale cărui rămăşiţe, omul actual, recunoaşte formele cele mai avansate ale culturei moderne.

Pe insula Creta...

←

Dedalus, marele pictor. sculptor, arhitect şi constructor, supranumit Lionardo al antichităţii, a fost în serviciul regelui Minos din Knosos în al cărui labirint a învăţat, pe fiul său Icarus, ca cel dintâi om să zboare. In sălile de reprezentaţie ale palatului regal din Knosos vizitatorul actual vede pereţi împodobiţi cu fresci şi se gândeşte totodată dacă aici se găsesc urmele marelui bărbat care a dăruit omenirii idea zborului

→

Coridoare largi de dimensiuni uimitoare, săli de serbări şi curţi plăcute, numeroase camere şi porţi. Resturi de băi şi instalaţii de încălzit, jevi de apă şi canalizări cu instalaţii de stropit vede vizitatorul palatului regal din Knosos. Toate acestea sunt documentele unei culturi de peste 3000 ani care de atunci încoace nu a mai fost atinsă pe această insulă.

Fotografii PK: reporter de război Ohlahal

← **Oră de consultaţie pentru animale domestice** *la facultatea de medicină veterinară. Studenta în medicină veterinară ajută medicului de serviciu. Este o adevărată artă să aplici acest pansament pe rană, deoarece pisica nu vrea să priceapă, din păcate, că el este necesar şi de aceea să stea liniştită*

← **Măgarul trebuie tuns.** *Ingrijirea animalelor sănătoase aparţine, de asemenea, domeniului de instrucţie practică a femeii medic-veterinar.*

In institutul de cercetări *studenta asistă la inocularea cobailor, pe colegul mai avansat, care a fost scutit de armată pentru terminarea studiilor*

O ocupaţie rară

In Europa există aproximativ vreo douăsprezece femei medici-veterinari, *Numărul studentelor în medicină veterineră este însă mai mare, deoarece femeile au descoperit încetul cu încetul această ocupaţie. „Eu ar fi trebuit să devin medic de copii", povesteşte tânăra studentă (în faţă la stânga) după curs, „însă în drum spre Universitate mi-am amintit că cei mai buni prieteni ai mei au fost întotdeauna câinii, pisicile şi caii. Atunci m'am înscris ca studentă la medicina veterinară"*

PROLOG GROAZNIC

O considerație istorică cu ocazia unui nou film:

Este foarte ciudat. Avalanșele celor două războaie mondiale au distrus o epocă istorică de un secol și au transformat fundamental structura societății umane. Însă acea noapte spre 15 Aprilie 1912 liniștită și clară care în depărtare contemplă marea calmă și scufundarea unui vas, această noapte unică de acum 31 de ani nimic nu ne-a putut-o șterge din memorie. Acum când s'a făcut un nou film, care are ca subiect catastrofa „Titanicului", revista „Signal" cercetează secretul atracției sale magice

Acest vas este cel mai mare de pe acea vreme și pleacă în larg pentru câștigarea benzii albastre a mărilor. Cele 47.000 tone registru sunt puse în mișcare de o forță de 50.000 cai putere cu o viteză de 25,6 mile marine. Vasul are un pescaj de 15 m dela suprafață ei, iar partea de deasupra apei este înaltă de 25 m. Cele 20 camere de otel impermeabile cu un fund dublu și cu 60 de cloazoane cari se închid dintr'o întorsătură, trebuiau să asigure vasul contra scufundării... Este o adevărată minune a tehnicei moderne.

Senzațiuni

Vasul este decorat cu o bogăție nemaipomenită. Săli fastuoase de societate și teatru, restaurante de tot felul, saloane de fumat, de joc și de primire, o abundență de cabine de lux, grădini și vestibuluri se înșiruesc dealungul stradelelor comerciale. Terenuri de tenis, hale de înnot și sport, toate sunt pe vas. Pe copii îi așteaptă o întreagă țară ca'n povești, chiar și câteva cămile cu cocoașe pentru călărit, cu vizitiul lor exotic. Ascensoarele urcă și coboară prin nouă etaje noaptea iluminate. Nenumărate becuri electrice luminează orașul plutitor cu cei 3.000 locuitori ai săi, cari ascultă concert, dansează, flirtează, joacă cărți, stau de vorbă...

Vasul costa în totul — 25 milioane dolari, iar încărcătura circa 99 milioane dolari. Numai bagajele pe care le aduc pasagerii cu ei sunt evaluate la 40 milioane dolari. Valorile asigurate ale clasei întâi și a doua se cifrează la 490 milioane... Talpa „Titanicului" duce peste ocean aproximativ un miliard dolari.

Senzația pe care a stârnit-o prima călătorie a acestui vas este extraordinară. Pe bordul lui se află de exemplu colonelul Jacob Astor — cu o avere de circa 250 milioane dolari, A. G. Vanderbilt — cu o avere de aproximativ 200 milioane dolari, bancherul Wiedener — cu o avere de circa 50 milioane dolari, Benjamin Guggenheim — avere circa 95 milioane dolari, colonelul Washington — avere circa 25 milioane dolari... sunt pe vapor vr'o 12 milionari, scriitori cunoscuți, savanți, interprinzători printre cari și Mr. Bruce Ismay, președintele societății „White Star Line" proprietara vasului.

Așa dar „Titanic" întreprinde cursa pentru banta albastră a mărilor. „White Star Line" trimete vaporul său minune să concureze un vas al lui „Norddeutscher Lloyd" și anume „Kronprinzessin Cacilie" care deținuse până atunci recordul de viteză pentru Germania. Ea îl trimete să concureze și contra altor două vase și anume contra vaselor gemene „Imperator" și „Vaterland". Acestea, de asemenea giganticele oceanului, se află încă în construcție, vor fi însă mai mari, mai scumpe, mai luxoase decât „Titanic". Vor fi ele și mai iuți?

Cu această chestiune s'a atins una dintre cele mai arzătoare probleme politice de pe acele vremuri. Un popor de dincolo de continent a intrat în posesiunea unei moșteniri scump plătite și face speculă, întocmai ca un comerciant veritabil, cu talentul unității naționale pe care în fine a căpătat-o. Clădește, produce, își procură piețe, se încadrează repede în cercurile marilor națiuni. „Titanic" luptă în contra acestor concurenți. Victoria lui va trebui să confirme simbolic preponderența mărfei engleze, va trebui să justifice printr'o prestație extraordinară pecetea de inferioritate adică acea „Made în Germany", ce Anglia ordonase să fie aplicată pe produsele germane și care a devenit apoi semnul mărfurilor de calitate superioară. Anglia tremură...

Prăpastia...

Oamenii striviți în acele momente de panică, împușcați, înjunghiați, strangulați, sau cu mâinile lovite fiindcă se agățau de marginea bărcei salvatoare, bărbații cari au rămas pe bord pentru ca să poată fi salvate femeile și copii, acele mii de oameni cari purtați încoace și încolo de colacul de salvare încremenesc încetul cu încetul, îngheață, se înnecă, chiar și sacrificiul exemplar al primului radiotelegrafist care emite până în ultimul moment strigăte disperate de SOS, sau prestația eroică a orhestrei de pe bord care cântă imnuri religioase pentru morți. Toate acestea nu pot ameliora întru nimic grozăvia tabloului înspăimântător ale cauzelor mai adânci. Aici nu cedează puterea de luptă a bărbaților în fața unui destin covârșitor și inevitabil și nicăeri nu este vr'o faptă extraordinară prin care să se ispășească greșala într'un mod tot atât de extraordinar.

Trei fotografii istorice referitoare la castastrofa vaporului Titanic

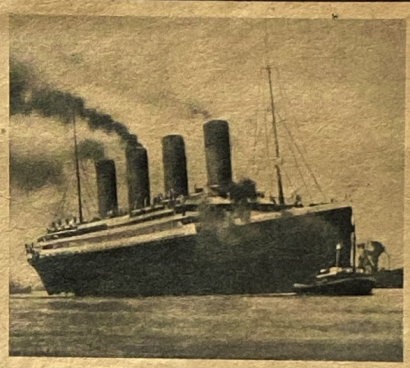

La dreapta: Vaporul Titanic care era cel mai mare vas al timpului său, s'a ciocnit de un ghețar, în timpul primei sale curse peste Atlantic în noaptea de 14 spre 15 Aprilie 1912. Presa mondială (fotografia de jos) anunță această senzație extraordinară prin ediții speciale după care s'a iscat un proces senzațional. Bruce Ismay, președintele societății „White-Star-Line" proprietara vasului a jucat în acest proces rolul principal. (Fotografia din dreapta jos)

Catastrofa dovedește o neglijență de neiertat, îngâmfare, ambiție fără margini, lezare criminală a datoriei, coruptibilitate și corupție. Aci nu a fost lovit de soartă un mare comerciant sau un negustor de mărunțișuri care a jucat la hazard și a pierdut.

„Titanic" nu a fost construit pur și simplu sub supravegherea autorităților însărcinate cu aceasta. Numărul compartimentelor vasului nu era de ajuns, iar cloazoanele lor nu au putut suporta povara la care au fost supuse. Ele erau, ce e drept, etanșe însă puntea până la care ele ajungeau nu era. Când gheața a rupt patru din aceste compartimente, încetul cu încetul s'au frânt și celelalte, iar puntea scufundându-se, apa mării a pătruns pe deasupra. Pentru a economisi timp și bani, societatea „White Star Line" nu a dispus să se încerce destul nici mașinile, nici echipamentul și nici uneltele de salvare și semnalizare.

In bărcile de salvare ale lui „Titanului" încăpeau în cel mai bun caz, 760 persoane în vreme ce pe bord erau 3.000. S'a mai constatat atunci că la aceste bărci se putea ajunge numai printr'o săritură de 20 m de pe bordul vasului până la suprafața apei și că pe apă aceste bărci cer o manevră anevoioasă. Nici una din aceste bărci nu ar fi putut fi utilizată pe o mare furtunoasă fără ca să fie avariată sau distrusă.

Firește că vasul era prevăzut cu cele mai moderne aparate Marconi, însă semnalizările radiodifuzate au rămas fără nici un succes deoarece majoritatea vaselor cari ar fi putut veni în ajutor aveau la stațiunea de telegrafie fără fir numai un singur om, care dormea în timpul nopții. Insuși semnalul SOS nu era cunoscut de toți. Astfel „Titanicul" când a început să telegrafieze, nu a primit multă vreme nici un răspuns, neputând astfel să se pună în legătură cu cel mai apropiat vas.

Ce înseamnă în definitiv tehnica când oamenii nu mai reacționează? Primul telegrafist al lui „Titanicului" a înmânat căpitanului comunicări cari atrăgeau atenția asupra ghețarului. Vremea era cețoasă, iar temperatura în bruscă scădere era de asemenea prevenitoare. Mirosea a ghiață. Ofițerii și pasagerii neliniștiți erau de părere să se schimbe direcția sau să se încetinească mersul. O doamnă din clasa I roagă pe președintele Ismay să dea ordin să se micșoreze viteza. El răspunde (acest răspuns a fost confirmat în fața justiției): „Din contra vom merge mai repede „Titanic" nu se poate scufunda. Căpitanul Smith nu este de aceeași părere. El ar micșora viteza, dacă n'ar fi pe bord președintele societății! El îmi cere însă ca „Titanic" să bată recordul!"

In momentul ciocnirii, președintele Ismay se întreținea cu pasagerii clasei I pentru a gusta împreună cu ei plăcerea unei sărbătoriri anticipate, deoarece mâine se va ajunge la New York.

Astfel se îndreaptă „Titanic" în spre

In noaptea de 14 Aprilie 1912 la ora 11,30, pachebotul „Titanic" se ciocnește de un ghețar. Trei ore mai târziu s'a înnecat cu 2.200 oameni. Numai 685 persoane au fost salvate.

Catastrofa Titanicului în film

Casa de filme „Tobis" a terminat săptămânile acestea un film, care arată cum s'a întâmplat catastrofa Titanicului. Fotografia de sus arată o sală de festivități de pe „orașul plutitor" în timpul ce aceasta se apropia de catastrofă

Un film de o mare autenticitate istorică. *Două fotografii: la stânga o fotografie contemporană a lui Edward J. Smith căpitanul Titanicului, la dreapta acelaș căpitan în filmul lui „Tobis" pe punțea de comandă. Figura ofițerului de marină care stă lângă el este de asemenea istorică. De repetate ori el a atras atenția asupra catastrofei, iar mai târziu a acuzat aspru pe proprietara vasului. Deoarece el este încă în viață i s'a schimbat numele în film*

„Cel mai sigur vapor din lume" se scufundă. *Fotografia înfiorătoarei scene a scufundării uriașului vas care din cauza ambiției de record a fost dus la catastrofă. Cometarul alăturat ne dă amănunte referitoare*

soarta sa. Nu mai sunt decât 37 de secunde între zărirea ghețarului, lovitura zadarnică a cârmei, înfrânarea, întoarcerea înapoi a mașinelor și ciocnire.

Moartea are însă trei ore de gândit

Catastrofa

Situația este următoarea: Pasagerilor vaporului lovit mortal li se tăinuește adevărul. Cu toate acestea panica izbucnește deoarece ea domnește deja printre echipajul complect neinstruit. Soarta este crudă. Pe când în partea din față a vasului pasagerii de clasa a treia se înecă cu sutele în timp ce unii dintre ei grămădiți unul peste altul baricadează eșirea în sus. In acelaș timp o parte din pasagerii de clasa I și a II sunt încă la banchet și refuză să-și pună colaci de salvare „pentru exercițiu", iar altă parte dorm neavertizați în cabinele lor, pe când personalul mașinilor se luptă pentru bărcile de salvare. Panica se generalizează, ofițerii sunt siliți să facă uz de arme. Cu greu pot însă să-și facă loc printre pasageri. Însăși pasagerii împușcă în dreapta și în stânga ca să poată ajunge la bărcile de salvare. Sunt milionari cari oferă o avere numai ca să fie salvați. Marinarii dau drumul bărcilor pe apă cu pasageri în ele. Aceste bărci au rătăcit ceasuri întregi pe marea plină de oameni cari se înecau fără a salva pe vr'unul. Doar de aceea costa un loc în barcă până la 100.000 dolari. Patru bărci cari sunt lăsate pe mare sunt arhipline și din cauza manevrii greșite se scufundă în momentul când sunt lansate. In altele se luptă mai departe oameni cari și-au ieșit din fire, pe când unii mor de frig, iar alții sunt călcați în picioare. Morții rămân pe bord în vreme ce aceia cari în pericol de înnec se agață de marginea bărcii sunt loviți peste mâini.

In momentul când soseste primul vapor la locul nenorocirii au și murit 2.200 oameni.

Prolog înfiorător

După ce soarta și-a rostit astfel sentința, în Anglia se mai dă încă o sentință oficială. Președintele Ismay nu s'a putut salva într'o barcă, deoarece l-a împiedecat un revolver care i s'a ținut în față. El s'a salvat pe singura plută a „Titanului". Căpitanul Smith care era mort a fost găsit vinovat, deoarece, a cauzat nenorocirea fiind influențat de către personalități suspuse. Președintele Ismay, care era una dintre aceste personalități suspuse capătă un avertisment. Asta este tot.

Această sentință este adevărata senzație a catastrofei „Titanicului". Cu o indiferență blazată se încheie, ca și cum ar fi vorba de o bagatelă, actele referitoare la mii de morți — fapt incontestabil.

Sentința greșită a justiției maritime din Londra nu constitue actul final de conciliantă a catastrofei „Titaniculuî", ci face parte integrantă din însăși catastrofa prin care se condamnă în mod simbolic o întreagă epocă. In jurul scufundării lui „Titanic", adică în jurul acelei nopți dela 14 spre 15 Aprilie 1912, se învârtesc fulgerile războaelor apropiate, în cari stau față în față ideologii ce se ciocnesc cap în cap. Catastrofa a rămas în amintirea celor vii ca un prolog alegoric înfiorător și poate că va imprima în istoria acestor războaie, ca și faimosul scandal despre colierul reginei care a deschis analele revoluției franceze.

→

Lupta pentru bărcile de salvare. *O fotografie a scenelor de panică, cari au durat trei ore pe vasul pierdut. 3000 oameni voiau să se urce pe cele 14 bărci existente, în cari n'ar fi încăput decât maximum 760 persoane*

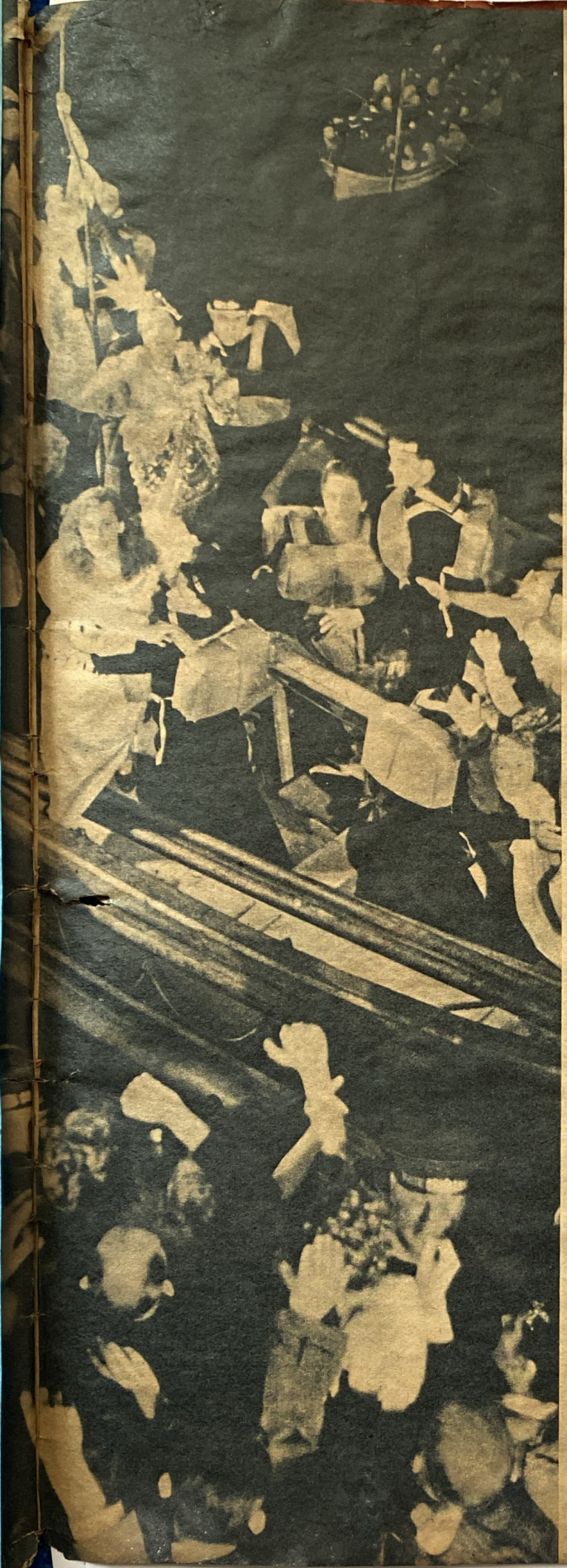

4312

TOSCA
EAU DE COLOGNE

A FI FRUMOASĂ ÎNSEAMNĂ
A FI ADMIRATĂ!

№4711.

Frumuseţea şi graţia sunt accentuate în chip armonic prin nota delicioasă a apei de Colonia Tosca „4711" renumită în toată lumea — o combinaţie fericită a înviorătoarei Ape de Colonia cu fermecătorul parfum „Tosca".

Opt articole de ziar

— și ce se ascunde după ele

In presa anglo-americană se repetă afirmația că Germania trăește numai de spinarea altora, cărora nu le lasă nimic de trai. Revista „Signal" ia o atitudine în fața acestor afirmații, prin opt articole de ziar, cari sont citate pe pagina din dreapta și o anchetă economică

Punctul principal și cel mai puternic bastion al frontului de apărare contra încercării de blocadă este însăși agricultura Germaniei. Puterea ei de producție este, în realitate, de o importanță hotărîtoare pentru capacitatea productivă a întregului continent. Oficiul aprovizionării germane cu alimente hotărăște astăzi, în primul rând, ce se va produce între granițele Reichului. Extinderea dela apărarea germană la aceea de apărare europeană contra blocadei aduce ușurări în special Europei, nu scutește însă pe nici o țară de folosirea totală a potențialului său.

Ce produce astăzi Germania?

Dacă cercetăm chestiunea potențialului de producție agricolă a Germaniei, ajungem la rezulate surprinzătoare, nu numai pentru profan ci și pentru economist, mai cu seamă dacă și mai amintește de marea scădere a producției agricole germane din primul război mondial. Aici ca și pe multe alte tărâmuri nu s'a mai repetat automatismul influenței blocadei, deoarece condițiunile primordiale s'au schimbat fundamental întretimp.

Cifrele ne arată întotdeauna ceva clar și convingător. Ele evidențiază cât se poate de bine măreția și importanța acestei prestații. Așa de exemplu suprafața de cultură a cartofilor a crescut cu 13 % din 1939 până în 1943. (Din 1914 până în 1917 se redusese cu 13 %). Scăderea randamentului recoltei era și mai mare. Astfel recolta de cartofi din 1917 se micșorase cu 65 %, pe când acea actuală este mai mare decât în 1939. Recolta de cartofi din al treilea an de război a fost mai mare decât media ultimilor cinci ani de pace. (Deoarece scăderea recoltei de cartofi din 1917 a fost așa de mare, adică de 65 %, în primul război mondial s'a dus o grozavă lipsă de cartofi.) Pe baza producției actuale favorabile, Germania poate face față — cu ajutorul unei modificări esențiale și energice în organizație și transport — cerinței de cartofi a centrelor cu o populație densă care a crescut cu mult ba chiar s'a multiplicat.

Cartoful capătă o mare importanță în alimentarea de război. Germania a consumat în ultimul an de pace 12—14 milioane tone cartofi comestibili. Actualmente consumă 30—32 milioane dintre care 18 milioane tone consumă numai orașele.

Tot atât de lămurită este și capacitatea de producție a cerealelor în Germania, care este foarte ridicată, menținându-se la nivelul dinainte de război. (Producția cerealelor scăzuse în primul război cu 40 %.) Cultura sfeclei de zahăr a fost extinsă considerabil (în 1917 scăzuse cu 30 %).

Se înțelege dela sine că în privința creșterii vitelor în anul în curs în Germania, nu se publică nici o cifră precisă. Se pot însă trage anumite concluzii, de exemplu din faptul că producția germană de unt, a fost în luna de reper Octombrie 1942, cu 3,7 % mai mare decât în aceeași lună din 1941, după ce aceasta crescuse dela 450.000 t în 1933 la 700.000 t în 1941. Această producția de unt se dublează încă prin cele 200.000 hectare de semințe oleaginoase, cari pe lângă ulei mai dau și nutreț pentru vite. Creșterea porcilor se „sistează" actualmente cu scopul de a intra în iarna 1943/44 cu un mai mare stoc decât în cea precedentă.

O bază constantă

Aceste cifre ne arată randamentul demn de laudă al agriculturei germane. Poate că nimeni nu știe să-și dea seama mai bine decât conducătorii englezi, ce înseamnă aceste cifre. Declarația ministrului alimentării, făcută de curând, în care afirmă că de această dată blocada alimentară riscă să dea greș, confirmă în orice caz, cele de mai sus.

Punctul principal al acestui bilanț este certitudinea sa. El se sprijină pe cifrele din teritoriul Reichului. Cantitățile cu care Europa mai contribue aparțin deja bilanțului suplimentar. Cu toată suprafața de cultură limitată, conducătorii germani au putut scoate din ea cantitățile neapărat necesare alimentării.

Acest randament, ale cărui amănunte nu le vom afla decât după război, a fost posibil numai prin modificarea condițiilor principale de producție. Agricultura germană era, în momentul declarării războiului, foarte sever organizată în toate amănuntele și sectoarele cele mai izolate. Ea se pricepea să scoată din ogor cel mai mare randament. Conducătorii agricoli germani pot dirija producția atât în bloc cât și în parte. Ea poate cauza desvoltarea anumitor branșe și aduce la îndeplinire transformări urgente. Din nou putem constata că dirijarea producției înseamnă creșterea randamentului său. Supravegherea întregei producții a devenit foarte minuțioasă și sigură, fapt care folosește întregei producții a economiei de război. S'a spus în glumă că un conducător agricol județian nu știe numai câte ouă au ouat găinile din județul său, ci mai cu seamă câte vor mai oua. Această afirmație este mai mult decât un compliment și anume respectul de precizia organizației de război, care este cea mai bună garanție pentru potențialul de producție al Germaniei.

Mai multe brațe de lucru decât în vreme de pace

Numai cu organizarea economiei agrare de război nu s'ar putea, de sigur, obține o creștere a randamentului țăranului. Mai importantă decât aceasta este schimbarea situației materiale a agriculturei germane și mai ales aprovizionarea suficientă cu material uman. Agricultura germană dispunea în anul 1942 de mai multe brațe de lucru decât în ultimii ani de pace luați în medie. Acesta este o constatare care nu a putut-o face până acum nimeni, în timpurile moderne, în privința agriculturei unei țări beligerante. Sute de mii de prizonieri de război, sute de mii de brațe de lucru străine au intrat în curțile țăranilor sau ale mosiilor, mai ales die 1942 încoace. Nu numai mărirea intensității de lucru, ci și alte nevoi ale agriculturii germane, mai cu seamă îngrășamintele artificiale și sămânța sunt satisfăcute din plin. Cantitatea de îngrășăminte azotoase întrebuințată de agricultura germană în 1942 a fost cam tot atât de mare ca și ultimii ani de pace, ceeace înseamnă de zece ori mai mult ca în 1917. Intrebuințarea calcarului de îngrășăminte a crescut în comparație cu 1938, livrările de calcar au rămas constante. Calitatea și cantitea sămânței de semănat și a plantelor folositoare au fost îmbunătățite în timpul războiului.

Motorul agriculturei europene

O agricultură care înlătură presiunea blocadei și-și multiplică forțele și potențialul său, se plasează automat în fruntea agriculturilor continentale. Aceasta înseamnă, mai cu seamă în timp de război, o obligație foarte grea. Importanța colaborării agriculturei germane la problemele europene, care până acum nu a fost cunoscută decât în cercuri restrânse de specialitate, este de o dublă însemnătate, deoarece această colaborare are loc într'un timp de foarte mare încordare războinică. Cu toate că războiul cere mari sforțări dela agricultură și industriile derivate din ea, s'a constatat că aceasta este totuși forța motrice a progresului și a evoluției îndeplinind în acelaș timp și rolul de bun vecin care dă o mână de ajutor și pe ogoarele de dincolo de graniță. Vecinului i se pune la dispoziție sămânță, mașini, instalații tehnice, vite de prăsilă pentru a-i da posibilitatea de a-l întări și a-i mări potențialul de producție. Articolele de ziar apărute în ultimele trei luni în ziarele europene (tipărite aci paralel) constituesc dovada de necontestat a acestui ajutor. Se înțelege dela sine că Germania la rândul ei cere și dela celelalte state să contribue la menținerea Europei.

Aici ni se oferă imaginea unei îmbinări de colaborări într'adevăr vii și rodnice. Este de datoria agriculturei fiecărei țări și mai ales a Germaniei să ajute la producția suplimentară care folosește Europei. Diviziunea muncii de ex. prin planul său ingenios de cultură care este deja schițat va duce acest proces la deplina sa desvoltare ajutând potențialul de producție al Europei să se desvolte pe deplin.

Forțe suplimentare și forțe proprii

Intre timp Germania și Europa primesc din Est un foarte mare supliment de forțe. Pentru atitudinea Germaniei în război este caracteristic faptul, că cu toată mărirea potențialului său, acest stat se bazează mai departe în primul rând pe propriile sale forțe. In actualul război, Reichul se sprijină pe recolta propriilor semănături și pe munca sa. El își extinde, consolidează și desvoltă potențialul său din domeniul propriilor sale forțe. Astfel sursele forței economice de război se găsesc tot în interiorul Reichului care constitue punctul central al schimbului cu vecinii.

Această metodă de lucru și de conducere a războiului nu este deloc ușoară. In agricultura germană se lucrează din greu. Producția obținută este neapărat necesară pentru alimentarea enormei mașinării de producție industrială și a numărului de brațe de muncă ce lucrează în ea și care a crescut cu multe milioane — prin oameni cari mai înainte se hrăneau de pe pământul altor state. Indepărtarea blocadei, acea încercare barbară de a înfometa bărbații, femeile și copii Europei, are de suferit de grele condițiuni impuse de război. Poporul german cunoaște acum foarte bine importanța acestei lupte și lucrează cu intenția „ca pe locul unde până acum crescuse numai un pai să facă să crească două". Frideric al II-lea de Prusia, cel mai mare colonizator al țării sale a spus că succesul luptei agare în timp de război este tot atât de important ca și faptă unui comandant militar care câștigă o mare bătălie.

Wilhelm Lorch

Belgia:

„Aprovizionarea cu îngrășăminte fosfatice este suficientă. Aceasta se efectuează numai de Germania. — Buna recoltă de cartofi a țării se datorește în cea mai mare parte, cartofilor de sămânță livrați de Germania. Cu ajutorul centralei de semințe din Berlin s'au transportat în Belgia mari cantități de sămânță satisfăcându-se astfel nevoile cele mai urgente. *(Pariser Zeitung)*

Finlanda:

„74 % din importul finlandez pe anul 1942 a fost acoperit de Germania. După ce s'au dedus cantitățile necesare agriculturei și a gospodăriilor însăși producătoare a mai rămas în anul 1942 un procent de peste 40 % care a fost livrat tot de Germania. Este important de reținut faptul că Germania care încă din luna Decembrie trimisese, pe cale maritimă în Finlanda o mare cantitate de zahăr, s'a declarat totuși dispusă să livreze alte cantități de zahăr."

(Nachrichten für Aussenhandel, Nr. 48 din 27. 2. 43)

Slovacia:

Institutul Național al Cooperației a importat din Germania, în ultimi doi stalalții au fost procurate din Germania. In a doua etapă se vor înființa încă alte 5 lăptării pentru care Germania a cordă un împrumut de 1,5 milioane RM. După încercările făcute cu boii de prăsilă germani în anii 1941 și 1942, s'a luat hotărârea să se mai comande în 1943 încă 400 tauri rasa „Pinzgau" și „Simmental" precum și 20 iepe în valoare totală de 600.000 RM. Pe lista de comenzi sunt din nou notate oile de prăsilă cari deja din anul trecut au intrat în Slovacia în număr mare (1.000 berbeci și 282 oi merinos). Pentru încurajarea creșterii găinelor se cumpără din Germania animale de prăsilă."

(Südost-Echo)

Croația:

„Cu ocazia unei audiențe pe care ministrul plenipotențiar german din Croația, a acordat-o presei s'au publicat următoarele cifre asupra comerțului exterior germano-croat: Germania a livrat Croației, în anul 1942 din acordurile încheiate cu un al treilea stat, o cantitate de peste 5.600 tone porumb și peste 10.000 t zahăr. Germania a mai livrat Croației următoarele cantități de sămânță de semănat: 2.200 t grâu, 750 t orz, 450 t secară și 300 t zarzavat. Croația a mai primit din Germania un număr de peste 1.500 cai, bovine porci oi, toate animale de prăsilă. In anul 19[illegible] ghul va mai livra 10.000 t zahăr și ca [illegible]iment încă 40.000 t cartofi. In afară de aceasta s'au mai livrat Croației sau sunt în curs de livrare următoarele cantități de sămânță de semănat: 2.500 t grâu, peste 3.000 [illegible], peste 300 t ovăz, 250 t sfeclă de zahăr și încă 100 t sămânță de semănat de alte feluri de cereale și zarzavaturi."

(Nachr. für den Aussenhandel din Aprilie 1943)

România:

„Institutul Național al Cooperației a importat din Germania în ultimii doi ani, 3.870 pluguri cu tracțiune mecanică, 71.000 pluguri cu tracțiune animală 14.000 grape, 40.000 prășitoare, 5.600 semănători, 550 mașini de curățat sămânța de semănat, 2.600 cositoare, 682 mașini de treerat, 1.050 mașini de sortat cartofi și 4.000 tractoare." *(NS.-Landpost)*

„Ministrul Agriculturii a importat în 1942 din Germania un număr de 200 bovine de rasă și 500 vieri și scroafe de prăsilă pentru îmbunătățirea raselor indigene." *(Nachrichten für Aussenhandel)*

Serbia:

„S'a plănuit cultivarea cu soia a unei suprafețe de 10.000 pogoane pentru care Germania va pune la dispoziție îngrășămintele și mașinile agricole necesare."

(National-Zeitung)

Bulgaria:

„Cele 500 grape pentru buruieni, ce au fost comandate în Germania au sosit. Acest fel de grape sunt puțin cunoscute în Bulgaria. Prin utilizarea lor, ca probă de încercare, se va mări randamentul la hectar cu 8 până la 15 %."

(Nachrichten für den Aussenhandel)

Grecia:

„D. Tsironikos, ministrul aprovizionării, declarat reprezentanților presei următoarele: „In privința livrărilor de zahăr, așteptăm 12.000 t din Germania. O cantitate parțială de 390 to sosește pe calea ferată... Din cele 20.000 tone cartofi, pe care le va livra Germania a și sosit o cantitate de 1.600 tone.

(Südost-Echo Nr. 20 din 14. 5. 1943)

„AMERICANA“

Despre „Victory-girl“ și ce spune la aceasta „Collier's Magazine“

Educația pentru Victory-girl: *Ziarele, revistele și magazinele americane reproduc mereu fotografii de genul acesta, prin care tineretul american este educat pentru tipul „Victory-girl“, despre care vorbește reportajul alăturat*

Ar fi bine câteodată dacă publicul european ar putea să-și formeze el însuși o părere asupra Statelor Unite, care susțin că ele ar fi țara cea mai înaintată din lume. Departe de noi intenția de a ridiculiza în mod superficial stările din America. Când cineva citește însă mai multe reviste și ziare americane din anul acesta, chiar și spectatorul cel mai imparțial are în fața sa tabloul direct înspăimântător al decăderii morale în care se află o parte a populației Statelor Unite. Războiul a distrus acolo complet slabele legături personale, sufletești și morale ce existau până acum. Acest lucru este cu atât mai remarcabil, cu cât Statele Unite nu simt doar nici un efect direct al războiului. Cu toate acestea e așa.

play out on the streets at night, and go along with a truck driver for a nickel or a dime. That is the sum.

Now, since the war, many girls go out with soldiers and sailors, partly for the fun and the proud display of their "feller" in uniform, partly because the servicemen are lonely in a big, strange town and the kids feel they are doing something patriotic. They want to give something, so they give themselves. They're called "Victory Girls." Many are between twelve and fifteen; most have no idea of the consequences. Venereal diseases have risen alarmingly. Some girls, of course, have no objection to the money in it. One child of sixteen came to Juvenile Court with thirty offenses in one night to her credit, at $1.00 each. I asked if they ever went after the man.

"We can't do much about them," the judge said. "The men all give the girls the same name—Tex—or Boston."

Câteva rânduri din „Collier's Magazine“ din 13 Martie 1943, citate aci

Nu vrem să facem nici o afirmație, ci lăsăm să vorbească însăși vocile americane: spre pildă revista „Collier's Magazine“, una din cele mai mari reviste familiare americane cu un tiraj de milioane, care vorbește în numărul din 13 Martie 1943 despre decăderea morală a tineretului american.

Încă din anul 1940, dela introducerea serviciului militar obligator în Statele Unite, toate revistele prezentau tipul nou al „Victory girl“, a fetei tinere, care acordă în diferite moduri soldaților și marinarilor americani, prietenia și favorurile ei. În revistă aceste fete erau, firește, de obicei, artiste de cinematograf, care erau fotografiate în cercul câtorva soldați înflăcărați. Câteodată s'au publicat și fotografii în care se vedea o „Victory girl“, care acorda într'o după amiază într'o oarecare tabără de soldați, sărutări mai multor sute de boys. Acest lucru poate fi lipsit de gust, chiar și neigienic, dar cititorul nevinovat nu-și va tace prea multe gânduri. Să dăm însă cuvântul revistei „Collier's“, ca să ne povestească despre efectele propagandei pentru „Victory girl“ și ce împrejurări înspăimântătoare au provocat ele în Statele Unite. „Collier's“ scrie: „Dela război multe fete ies cu soldați și marinari, o parte fiindcă le place, altă parte fiindcă sunt mândre că pot distra puțin pe tinerii în uniformă, care se plictisesc în marele oraș străin și fetele cred că săvârșesc o faptă patriotică dacă sunt împreună cu ei. Ele sunt numite „Victory girls“. Multe din ele au abia 12 până la 15 ani. Majoritatea lor n'au nici o idee de urmări. Bolile ascunse s'au răspândit în mod alarmant. Foarte multe fete fac aceasta fără a urmări foloase bănești.“

Una din fotografii, la care **„Collier's Magazine“ adaugă textul:** *„. . . la fetele mici între 13 și 15 ani criminalitatea s'a urcat la 35 la sută, în Detroit la 43 la sută . . .“*

„Collier's descrie apoi cazuri singuratice din viața unor „Victory girls“, cazuri pe care nu vrem să le reproducem, fiind că ele ar jigni bunul simț al oricărui european. „Collier's constată că la New York, în primele șase luni ale anului 1942, criminalitatea copiilor a crescut cu 14 %, majoritatea fiind reprezentată de copii între 10 și 13 ani. La fetele tinere între 13 și 15 ani criminalitatea (la care sunt socotite și excesele acelor „Victory girls“) s'a urcat cu 35 %; la Detroit cu 45 %; la Niagara Falls cu 58 %. Cunoscutul șef al poliției secrete americane, J. Edgar Hoover, a deciarat, că criminalitatea infantilă a sporit în medie cu 20 % în întreaga țară și ea va spori și mai departe, dacă nu se iau măsuri în privința aceasta.

Clubul asasinilor de 15 ani

„La Los Angeles a fost împușcat un tânăr mexican“, scrie „Collier's“ în altă parte. „Poliția a cercetat cazul și a dat de urma unei bande organizate de băieți și fete, care era implicată în toate felurile de crime — tâlhărie, asasinat, încercări de răpire etc. Nimeni nu putea fi membru al bandei, dacă n'a executat cel puțin o tâlhărie sau n'a sedus vr'o fată. Toți fumau Marie-Juana (un stupefiant primejdios). În August trecut au fost arestați 400 tineri, din care 28 au fost trimiși în judecată pentru asasinat, în timp ce prietenele lor tinere au trebuit fi sancționate pentru tăinuire și complicitate.“

„La Detroit bande de copii au atacat peste o sută de fete și băieți, cluburi de noapte, cinematografe și teatre, baruri etc. Au spart ferestre și mobilier, au aruncat cu pietre asupra proprietarilor și trecătorilor. La New York doi copii din Brooklyn au împușcat pe profesorul lor de matematică. Ziarele au fost pline cu dări de seamă despre sângele rece cu care săvârșiseră această ispravă a lor. În școlile din New York a luat naștere o adevărată teroare, profesorii sunt loviți de elevii lor, studenții de profesorii lor. Profesorii au chemat în sfârșit poliția cerându-i protecția, ca ei să nu mai fie bătuți mereu.“

„Câțiva înjură mai ales pe negri, ceilalți rasele străine. Toate cercetările întreprinse în ultimul timp arată însă, că acest aspect trist cuprinde toate rasele, religiile și culorile și că împrejurările sunt mai catastrofale în districtele cele mai suprapopulate și sărace.“

Nu este lipsit de interes faptul că revista „Collier's“ a constatat însfârșit, că n'ar trebui să trecem cu vederea ce propagandă s'a făcut cu femeia-soldat sovietică, despre care se pretindea că ar fi omorât 309 germani. Această femeie-soldat sovietică a fost tot atât de glorificată ca odinioară gangsterii de talia lui Al Capone. Acestea sunt deci urmările. Să nu uităm că revista lui Henry Luce, care anunțase că secolul XX ar fi secolul Americei, a publicat recent o serie de vederi, în care se arăta cum trebuie să omori mai ușor un om, strecurându-te ca o pisică pela spate. Totul era o rețetă pentru soldații americani din Africa. În acel apel în care Henry Luce pretinde că secolul acesta ar fi secolul Americei, el scrie, că Statele Unite ar avea încă de acum rolul conducător în toate lucrurile triviale ale vieții. Rol conducător, dacă putem da crezare „Collier's-ului, nu numai în lucrurile triviale, ci și în cele criminale. Toate acestea formează de sigur și documente în vederea celor ce ne-ar aștepta, dacă acești americani ar veni să „civilizeze“ Europa. Există, firește, și o altă Americă, ce cunoaște încă morala și bunacuviință. Aceasta este însă condamnată la tăcere și răbdare. Și — majoritatea covârșitoare a tineretului merge între timp pe calea pe care ne-a descris-o „Collier's“. Aceasta este o problemă pentru omenirea întreagă: destrămarea internă a unui popor care a fost odată mare, se anunță

Signal Nr. 16. Anul 4. Numărul 2 din August 1943. Apare de două ori pe lună. Redactor-șef: Wilhelm Reutz; Loctitor al redactorului șef: Ifugo Mosslang. Editura și tiparul: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstrasse 22-26. Toate drepturile rezervate. All rights reserved

Dacă aţi întrebuinţat câtva timp

HÂRTIA CARBON

Pelikan

aşezaţi-o în aşa fel încât partea care a stat sus să fie jos. Prin aceasta literele nimeresc în alte locuri decât înainte, şi hârtia carbon Pelikan ţine mai mult

GUNTHER WAGNER

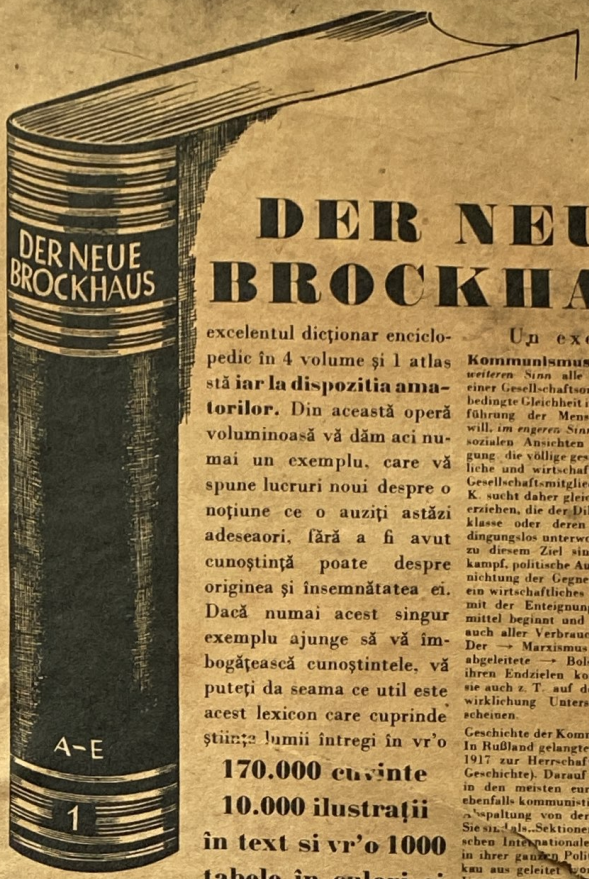

DER NEUE BROCKHAUS

excelentul dicţionar enciclopedic în 4 volume şi 1 atlas stă **iar la dispozitia amatorilor.** Din această operă voluminoasă vă dăm aci numai un exemplu, care vă spune lucruri noui despre o noţiune ce o auziţi astăzi adeseaori, fără a fi avut cunoştinţă poate despre originea şi însemnătatea ei. Dacă numai acest singur exemplu ajunge să vă îmbogăţească cunoştintele, vă puteţi da seama ce util este acest lexicon care cuprinde ştiinţa lumii întregi în vr'o

170.000 cuvinte
10.000 ilustraţii
în text si vr'o 1000 tabele în culori şi simple — şi hărti.

Ca primul dicţionar enciclopedic german, el conţine toate cuvintele germane şi ne învaţă toate regulele limbii germane.

Cele 4 volume de text —
formatul 18×25.5 cm
jumătate pânză, numai 45.20 RM

Volumele I şi II (A-K) au apărut şi sunt livrabile. Volumele III şi IV (L-Z) vor apare la intervale de circa 4 luni. Atlasul va apare abia după războiu.

Poate fi obţinut în rate lunare de 5 RM. — şi
cu drept de restituire în 14 zile în caz de nemultumire.

Lucrarea apare numai în limba germană şi este destinata numai pentru export. Prin urmare plata va fi primită numai în monedă străina sau clearing. Calcularea se face după cursul de clearing = cursul zilei, când s'a executat plata.

Importul scutit de taxe şi condiţii de plată comode. (Conturi poştale şi de bancă in 12 ţări). Livrarea se face in contul clientului.

Un exemplu:

Kommunismus (lat.) der —, *im weiteren Sinn* alle Anschauungen von einer Gesellschaftsordnung, die eine unbedingte Gleichheit in der ganzen Lebensführung der Menschen verwirklichen will, *im engeren Sinn* die politischen und sozialen Ansichten marxistischer Prägung, die völlige gesellschaftliche, rechtliche und wirtschaftliche Gleichheit der Gesellschaftsmitglieder fordern. Dieser K. sucht daher gleichförmige Massen zu erziehen, die der Diktatur der Arbeiterklasse oder deren Führerschicht bedingungslos unterworfen sind. Die Wege zu diesem Ziel sind der → Klassenkampf, politische Aufstände, völlige Vernichtung der Gegner durch Terror und ein wirtschaftliches Zwangssystem, das mit der Enteignung der Produktionsmittel beginnt und mit der Aufteilung auch aller Verbrauchsgüter enden soll. Der → Marxismus und der von ihm abgeleitete → Bolschewismus sind in ihren Endzielen kommunistisch, wenn sie auch z. T. auf dem Wege ihrer Verwirklichung Unterschiede aufzuweisen scheinen.

Geschichte der Kommunistischen Partei. In Rußland gelangten die Bolschewisten 1917 zur Herrschaft (→ Sowjetunion, Geschichte). Darauf entstanden 1918-20 in den meisten europäischen Ländern ebenfalls kommunistische Parteien durch Abspaltung von der Sozialdemokratie. Sie sind als „Sektionen" der Kommunistischen Internationale (abg. Komintern) in ihrer ganzen Politik immer von Moskau aus geleitet worden. Ihre blutigen Umsturz- und Zersetzungs-Versuche haben mehr und mehr zu blutiger Unterdrückung geführt. Im Deutschen Reich unternahmen die Kommunisten, die aus dem 1917 von Karl Liebknecht gegründeten Spartakusbund hervorgingen, die Berliner Aufstände vom Januar und März 1919, den Münchner Aufstand vom April 1919 („Münchner Räterepublik"), den Aufstand im Ruhrgebiet März-April 1920 und den mitteldeutschen Aufstand vom März 1921. Nach der Machtübernahme des Nationalsozialismus wurde ihre Partei, die 1932 auf 100 Reichstagssitze angewachsen war und bereits wieder bürgerkriegsähnliche Zustände herbeigeführt hatte, nach der Reichstagsbrandstiftung vom 27. Februar 1933 aufgelöst und jede kommunistische Gefahr beseitigt. In Ungarn errichteten die Kommunisten unter Führung Béla Kuns im März 1919 eine „Räterepublik", wurden aber seit dem Sieg der nationalen Gegenrevolution im August 1919 streng niedergehalten. In Italien machte der Faschismus 1922 ihrer bis dahin schon sehr erfolgreichen Umsturztätigkeit ein Ende und löste 1926 ihre Partei auf. In Finnland war eine große kommunistische Erhebung im April-Mai 1918 mit deutscher Hilfe überwunden worden; doch wurde die Partei erst 1930 durch die bäuerliche Lappobewegung ganz ausgeschaltet. Sonst hat die kommunistische Umsturzarbeit noch besonders auf die inneren Unruhen in China und seit 1931 in Spanien stark eingewirkt, wo sie in den Bürgerkrieg von 1936 bis 1939 ausmündete. In Frankreich stieg die Partei 1936 von 10 auf 72 Sitze an und unterstützte als Glied der „Volksfront" die Regierung Blum; nach dem Ausbruch des europäischen Krieges im September 1939 wurde sie aufgelöst. In der Schweiz wurde die Kommunistische Partei Ende 1940 verboten.

Numărul exemplarelor este redus!
Prin urmare rugăm a preda imediat comanda!

La cerere catalog amănunţit in mod gratuit.

Fackelverlag Stuttgart-B 6
Abteilung Exportbuchhandlung

Căutăm un reprezentant serios pentru plasarea acestei opere în industrie şi la autorităţi.

Bon de comandă!

An den Fackelverlag, Abt. Exportbuchhandlung, Stuttgart-B 6
Rog a-mi expedia, cut drept de restituire în 14 zile, lucrarea
DER NEUE BROCKHAUS
dicţionar enciclopedic în 4 volume şi 1 atlas.
Cele 4 volume de text legate în jumătate pânză: RM 45.20 Atlasul va fi livrat după războiu. Fiecare volum va fi plătit după livrare — în rate lunare de 5 Rm sau în numerar deodată. Drepturile rezervate pentru volumele încă neachitate.

Nume:
Profesia
Oficiul poştal
Strada
Un exemplu:

Signal

„V“ în Bulgaria

Este insigna Victoria, cu mari speranțe în viitor, a asociațiilor tineretului de stat ale țării

Foto: Dr. Pahoff